Vlaams Parlement

vergadering **C150 – BIN10**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme

van 22 februari 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het nieuwe idee van een intelligent netwerk tussen Vlaanderen en de 308 steden en gemeenten als alternatief voor schaalvergroting
- 1193 (2010-2011)
Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, en tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het idee van een intelligent netwerk tussen de Vlaamse overheid en de Vlaamse steden en gemeenten
- 1244 (2010-2011) 5

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over corporate governance bij vennootschappen van publiek recht
- 1219 (2010-2011) 10

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het gebruik van vrije en openbronsoftware binnen de Vlaamse administratie en openbare instellingen
- 1312 (2010-2011) 13

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het inzagerecht van het college van burgemeester en schepenen in het bevolkingsregister om lijsten aan te leggen voor huwelijksjubilea
- 1286 (2010-2011) 20

Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de vermindering van de forfaitaire huisvuilbelasting conform de afspraken van het lokaal pact
- 1317 (2010-2011) 26

Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de reactie van de Vlaamse Regering op de elementen in het verslag van de werkgroep belast met de ‘Hervorming van de wetgeving met betrekking tot de erediensten en de niet-confessionele levensbeschouwelijke organisaties’, die tot de Vlaamse bevoegdheden behoren
- 1348 (2010-2011) 29

Vraag om uitleg van de heer Sas van Rouveroij tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de aanpassing van het groenboek Interne Staatshervorming
- 1351 (2010-2011) 32

Vraag om uitleg van mevrouw Fatma Pehlivan tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het in aanmerking nemen van buitengewone persoonlijke redenen bij verplichte inburgering
- 1316 (2010-2011) 35

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de plaats van Brussel in het kader van de herdenkingsactiviteiten van ‘100 jaar Groote Oorlog’
- 1349 (2010-2011) 38

■

Voorzitter: mevrouw Annick De Ridder

Vraag om uitleg van de heer Peter Reekmans tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het nieuwe idee van een intelligent netwerk tussen Vlaanderen en de 308 steden en gemeenten als alternatief voor schaalvergroting - 1193 (2010-2011)

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, en tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het idee van een intelligent netwerk tussen de Vlaamse overheid en de Vlaamse steden en gemeenten - 1244 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Voorzitter, op 4 februari 2011 heeft de minister-president op het bal van de burgemeester van Affligem de idee gelanceerd van een “intelligent netwerk tussen Vlaanderen en de 308 steden en gemeenten als alternatief voor schaalvergroting”.

Ik citeer: “Ik ben ervan overtuigd dat de relatie tussen de gemeenten en het Vlaams niveau een upgrade moet krijgen. Er is een tijd geweest dat men dacht dat schaalvoordelen de oplossing waren voor alle problemen. Net zo goed is er een tijd geweest dat men het ‘small is beautiful’-principe te pas en te onpas predikte.”

De minister-president heeft aangegeven dat hij wil evolueren in de richting van een systeem waarbij het lokale en het Vlaamse bestuursniveau van elkaars sterke punten kunnen profiteren en, waar nodig, elkaar kunnen ondersteunen.

Ik citeer: “Mijn idee vertrekt vanuit het respect voor de eigenheid en specifieke mogelijkheden van elke gemeente. Ik vergelijk het graag met een smart grid-systeem dat stilaan zijn intrede doet in de energiesector. Bij dit soort van intelligent netwerk ontstaat een wisselwerking in twee richtingen, met verhoogde efficiëntie tot gevolg.”

De minister-president heeft tevens verklaard dat Vlaanderen in het verleden te vaak vanuit een topdown-benadering met de gemeenten heeft samengewerkt. Hij wil het systeem eenvoudiger, transparanter en minder bureaucratisch maken.

Sinds de beslissing van de Vlaamse Regering van 30 april 2010 kunnen Vlaamse steden en gemeenten die vrijwillig fuseren op een financiële bonus rekenen. Deze maatregel past in de idee van een interne staatshervorming in Vlaanderen. Er is tevens sprake van speciale fusiebegeleidingsteams die de fusieoperaties kunnen ondersteunen.

Minister-president, hoe rijmt u uw recent idee in verband met een intelligent netwerk tussen Vlaanderen en de 308 steden en gemeenten met de beslissing van 30 april 2010? Hoe evalueert u de respons van de steden en de gemeenten op de beslissing van 30 april 2010? Indien u op een bal van een zodanig populair burgemeester een idee lanceert, moet u zich zeker op voorhand hebben geïnformeerd. U moet bijgevolg weten dat het vorige idee eigenlijk niet werkt en dat er iets nieuws moet komen. Waarom hebt u die idee gelanceerd? Hoe zat het eigenlijk met het vorige idee?

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Voorzitter, volgens berichten in de media heeft de minister-president op 4 februari 2011 de idee van een intelligent netwerk tussen de Vlaamse overheid en de Vlaamse steden en gemeenten gelanceerd. Hij heeft die uitspraak gedaan tijdens zijn speech op het bal van de burgemeester van Affligem.

Het intelligent netwerk wordt met het smart grid-systeem in de energiesector vergeleken. Het moet een alternatief bieden voor de idee dat schaalvoordelen alles kunnen oplossen en voor het 'small is beautiful'-principe. Het is de bedoeling af te stappen van de topdown-benadering die de Vlaamse overheid in haar samenwerking met de lokale besturen al te vaak hanteert. Tot slot moet dit ook tot meer efficiëntie leiden.

Dat de relatie tussen de Vlaamse overheid en de steden en gemeenten dringend aan een grondige herziening toe is, hoeft geen betoog. Indien dit tot meer autonomie voor de lokale besturen, tot een betere dienstverlening aan de burger en tot meer efficiëntie kan leiden, kunnen we dit enkel toejuichen. Het blijft echter bizar dat de minister-president die idee lanceert, terwijl de discussie over de interne Vlaamse staatshervorming volop aan de gang is.

Minister-president, wat houdt de idee van een intelligent netwerk tussen Vlaanderen en de Vlaamse steden en gemeenten concreet in? Op welke manier zal dit verder worden uitgewerkt? Was minister Bourgeois, bevoegd voor het binnenlands bestuur, hiervan op de hoogte? Is dit op voorhand met hem doorgepraat? Hoe verhoudt de idee zich tot de lopende discussie over de interne Vlaamse staatshervorming?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Voorzitter, ik heb de verklaringen van de minister-president met interesse gelezen. Ik heb vooral onthouden dat het de bedoeling is minder topdown te werk te gaan, van elkaars sterke punten te leren en tot meer efficiëntie te komen. Ik zie niet direct een tegenstelling met de andere initiatieven die tot nu toe zijn genomen. Ik ben uiteraard heel nieuwsgierig naar het antwoord van de minister-president, waaruit zal blijken of mijn interpretatie al dan niet klopt.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Peeters: Voorzitter, collega's, ik wil jullie feliciteren met het feit dat jullie van heel dichtbij volgen wat ik zeg, ook al is dat op een bal van een burgemeester, en dat jullie mij daar vragen over stellen. Mocht het jullie interesseren, ik zal laten weten op welk bal van welke burgemeester ik nog zal spreken. Dan kunnen jullie daarover vragen stellen.

Mijnheer De Meulemeester, u hebt mijn toespraak gelezen. Voor de mensen die ze niet hebben gelezen, wil ik kort meegeven wat ik daar heb gezegd. Ik ben ervan overtuigd dat de relatie tussen de gemeenten en het Vlaamse niveau een upgrade moet krijgen. Dat is ook de overtuiging van minister Bourgeois. Waar we, mijn inziens, echt naartoe moeten, is naar een systeem waarbij het lokale en het Vlaamse niveau kunnen profiteren van elkaars sterke punten en elkaar kunnen ondersteunen waar nodig. Wij moeten de diversiteit van gemeenten en de eigenheid van landelijke en stedelijke gebieden respecteren, en vertrekken vanuit het respect voor de eigenheid en de specifieke mogelijkheden van elke gemeente.

Mijnheer De Meulemeester, uit uw vraag om uitleg heb ik niet begrepen of u dit idee een warm hart toedraagt of niet. Ik heb de idee van de smart grid gehaald uit de energiesector, mooi vertaald als een intelligent netwerk. In de elektriciteitssector zijn we vertrokken van één centrale productie-eenheid van energie of elektriciteit, dat wordt verstuurd naar alle individuele gebruikers, en komen we tot een echt netwerk waarbij de gebruikers zelf ook hun eigen opgewekte energie op het net kunnen plaatsen. Ik ga ervan uit dat dit common knowledge is. Zo ontstaat een echte wisselwerking, in twee richtingen, met verhoogde efficiëntie tot gevolg.

Het concept dat de centrale productie-eenheid, zijnde het Vlaamse niveau, levert en de gemeenten en steden moeten slikken volgens hun mogelijkheden, hebben we al een tijd achter ons gelaten. In het nieuwe gegeven van partnerschap moeten we daarmee rekening houden. Het intelligent netwerk, dat verwijst naar de elektriciteitssector, geeft een heel goed beeld van waar we naartoe willen. Als u zich niet op het intelligent netwerk wilt aansluiten,

dan doet u dat niet. Dit is vrijwillig, niemand verplicht u om zonnepanelen op uw dak te leggen, om elektriciteit af te geven. Als u zegt dat dat aan u voorbij mag gaan, dan is dat geen enkel probleem.

Op het lokale niveau moet de gemeente zelf de stap zetten. Zo'n netwerk moet ook eenvoudiger, transparanter en minder bureaucratisch zijn, zodat er geen vertragende tussenstations nodig zijn om het communicatiewerk te verrichten.

Sommigen, zeker de twee vraagstellers, geven de indruk dat ik zou afwijken van het regeerakkoord, erger nog, dat ik niet in concordantie zou zijn met minister Bourgeois. Om die onduidelijkheid volledig uit de wereld te helpen, zeg ik dat in het regeerakkoord meer subsidiariteit en een klemtoon op twee bestuursniveaus, Vlaams en lokaal, belangrijke principes zijn. Een van de belangrijke voorwaarden om de interne staatshervorming succesvol te kunnen doorvoeren, heeft betrekking op de bestuursstijl en het verbeteren van de omgangsvormen tussen de bestuursniveaus. Ik hecht daar persoonlijk zeer veel belang aan, en de regering met mij.

Ik verwijs in dit verband onder meer naar het Planlastendecreet, waaraan de Vlaamse Regering reeds haar principiële goedkeuring verleende. Dat decreet gaat uit van een cultuurverandering, wat door iedereen wordt toegejuicht.

Ik kan hierover nog uren doorgaan, mijnheer De Meulemeester, maar ik hoop dat u de idee nu begrijpt. Die begreep u al, want u had mijn toespraak gelezen. Vroeger al heb ik openlijk gezegd om naar partnerschap te gaan, en naar een cultuur van vertrouwen. Ik heb niet de gewoonte om vooraf mijn collega lastig te vallen als ik op een bal van een burgemeester spreek. Hij doet dat ook niet met mij. Als er een concordantie is met het regeerakkoord, dan hoeft dat niet. Dat is dan ook niet gebeurd.

Hoe verhoudt dit idee zich tot de lopende discussie over de interne Vlaamse staatshervorming? Dat ligt volledig in de lijn van het regeerakkoord. Mocht u daar nog aan twijfelen, ik herhaal kort de vijf leidende principes uit het regeerakkoord: subsidiariteit; klemtoon op twee bestuursniveaus, Vlaams en lokaal; een sluitende lijst van grondgebonden bevoegdheden voor de provincies; een maximum van twee bestuurslagen per beleidsproces en een drastische vereenvoudiging van het intermediaire niveau. Het groenboek waarnaar u verwijst, is het debat ook aangegaan op basis van die vijf principes.

De heer Reekmans meent het verschil tussen het ene en het andere te ontwaren en vroeg zich af hoe je zo'n intelligent netwerk kunt rijmen met de ondersteuning van vrijwillige fusies voor de mensen die dat belangrijk achten. Het een sluit het ander niet uit. Je kunt perfect schaalvergroting en fusie doorvoeren, ervan uitgaand dat dat ook op vrijwillige basis gebeurt, en ook zo'n intelligent netwerk doorvoeren, dat ook op vrijwillige basis gebeurt. Wij verplichten niet om tot fusie over te gaan, maar die andere visie op die lokale besturen is heel belangrijk. Wij kunnen ondersteunen wanneer men vrijwillig wil fusioneren, maar we kunnen dat intelligent netwerk ook verder uitwerken. Als andere gemeenten zeggen dat ze geen netwerk willen en zeker geen intelligent netwerk, kunnen ze op vrijwillige basis fusioneren. Maar verwijzend naar de mooie metafoor, het elektriciteitsnet, denk ik dat we op die manier aan iedereen, diegenen die willen fusioneren en diegenen die intensiever in een netwerk willen samenwerken, een antwoord geven.

Ik ga ervan uit dat deze schijnbare tegenstelling bij deze is opgelost.

U vroeg ook of ik al zicht had op de stand van zaken bij de fusies. Dat is eigenlijk het domein van minister Bourgeois, maar ik wil zelf mijn toespraken toelichten als daar vragen over zijn en het niet aan een collega overlaten. Minister Bourgeois zal mij verbeteren indien nodig. Het is nog niet duidelijk in welke mate de gemeenten gebruik zullen maken van het aanbod van de Vlaamse Regering in het kader van haar beslissing van 30 april 2010. Momenteel heeft minister Bourgeois bij mijn weten nog geen enkel concreet initiatief ontvangen. Er bestaat bij een aantal gemeenten wel een principiële belangstelling. Sommigen hebben daarmee ook de

kranten gehaald. De pleinvrees om op vrijwillige basis tot een fusie te beslissen blijft momenteel echter nog wat groot. Ongeacht het feit of er gemeenten in de huidige fase zullen besluiten tot een vrijwillige fusie, blijft deze vorm van schaalvergroting ook in de toekomst altijd mogelijk. Mijn persoonlijke inschatting is dat de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 daar wel voor iets tussen zouden kunnen zitten.

In elk geval zal het kader voor de vrijwillige fusie dat de Vlaamse Regering uitwerkte geëvalueerd worden. U weet dat het Agentschap voor Binnenlands Bestuur momenteel een modeldossier voorbereidt, ter ondersteuning van eventuele toekomstige fusieoperaties. Dat gebeurt aan de hand van een casus in de gemeenten Beveren en Kruibeke, die daartoe hun bereidheid toonden. Ook de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) werkt mee aan dit project en participeert in de stuurgroep. Deze oefening is noodzakelijk om aan kennisopbouw te doen over de effecten en de praktische afwikkeling van een fusie. Een fusie tussen twee gemeenten is op technisch-organisatorisch vlak immers een vrij complexe oefening. Het is noodzakelijk om in kaart te brengen hoe zo'n proces in de praktijk gerealiseerd kan worden en welke valkuilen hierbij opduiken.

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Minister-president, ik dank u voor uw vriendelijk, doch niet echt duidelijk antwoord.

Ik heb een aantal zaken genoteerd tijdens uw verhaal. U zegt dat we niet afwijken van het regeerakkoord en u somt daarbij vijf paragrafen op die in het regeerakkoord staan. Die algemene tekst dekt bijna elke lading waar het de gemeenten betreft. Als u zoveel heil zag in die smart grid, die in de energiesector inderdaad werkt, waarom hebt u dat dan niet ingeschreven in het regeerakkoord, dat toch nog maar anderhalf jaar oud is? Die smart grid bestond al in de energiesector vóór u uw regeerakkoord maakte. Het idee erachter bestond al. We moeten heel eerlijk zijn: heel het principe binnen de energiesector was al gekend vóór u uw regeerakkoord maakte.

Ik vind het nog altijd verbazend dat ik u op het bal van de burgemeester van Affligem hoor verwijzen naar bepaalde manieren van werken in de energiesector en dat u vandaag zegt dat het in het regeerakkoord staat en hiervoor naar bepaalde paragrafen verwijst. U had dat dan toch bij naam en toenaam kunnen noemen in het regeerakkoord. Dan zou u vandaag deze vraag niet hebben gehad. Dat is echter niet gebeurd.

Het spijtige in heel het verhaal dat u vandaag brengt, is dat u zegt – ik citeer letterlijk uit uw toespraak – : “Er is een tijd geweest dat men dacht dat schaalvoordelen de oplossing waren voor alle problemen.” De bedoeling van die fusies is net om een schaalvergroting te doen en schaalvoordelen te krijgen. En dan zegt u op een bal dat het niet meer de oplossing is voor alle problemen.

Het voorstel van de vrijwillige fusies werkt niet en zal nooit werken. U weet dat. U weet ook dat het niets met pleinvrees te maken heeft, maar geen enkele minister van de Vlaamse Regering durft dat luidop te zeggen. Dat is gelanceerd, één gemeente is daarop ingegaan, sommige gemeenten hebben daar publiciteit uit gehaald. Verder is dat een dode letter op papier.

Ik vond het wel grappig en zelfs cynisch toen u ons vroeg hoe we ertegenover stonden. Minister-president, dat is een nieuw fenomeen. Na de aankondigingspolitiek op het bal, krijgen we hier de aftastpolitiek, met de vraag hoe we reageren op wat u hebt verteld.

Onze vragen om uitleg zijn toch nuttig geweest: sommige leden van uw kabinet zullen hun e-mails twee keer lezen en sommige leden zullen vanaf nu ook hun toespraak twee keer lezen.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: De idee van het intelligente netwerk zijn wij genegen. Hoe zou het anders kunnen? Als er een betere samenwerking tot stand komt tussen het Vlaamse en het lokale niveau, kunnen we alleen maar gelukkig zijn.

Schaalvergroting is natuurlijk niet het enige middel om die doelstelling te bereiken. De heer van Rouveroij heeft dat al ten overvloede gezegd tijdens het debat over de interne staatshervorming. Het kan een middel zijn, maar het is niet zaligmakend. We weten allemaal dat er niet veel in huis zal komen van die vrijwillige fusies tegen de gemeenteraadsverkiezingen van volgend jaar. Er is één voorbeeld van een fusie: tussen Beveren-Waas en Kruibeke. Daarover is het heel stil. Dat zal niet veel uithalen.

In de wisselwerking in de twee richtingen tussen de Vlaamse en de lokale overheid moet de lokale overheid als volwaardige partner worden aanzien. Het Planlastendecreet dat op komst is, en waarvan we hopen dat we het in deze commissie zo vlug mogelijk kunnen bespreken, zal hopelijk die betutteling, die momenteel bestaat, oplossen.

Minister-president, in verband met mijn vraag of de minister van Binnenlands Bestuur op de hoogte was van dat idee, ben ik nu gerust. Als u naar een bal van een burgemeester gaat en spreekt over steden en gemeenten, moet u niet alles aftoetsen bij uw collega. Dat wilde ik niet zeggen, maar ik wilde wel weten of het doorgesproken was. Nu ben ik gerust. We zitten op dezelfde golflengte.

We blijven wel op onze honger zitten over de concrete maatregelen. We willen daar graag meer over vernemen. U hebt de idee gelanceerd, op een bal van de burgemeester van Affligem dan nog, en dat is heel mooi. Maar als er geen concrete maatregelen mee gepaard gaan, staan we nergens. Zullen we de eerstkomende maanden concrete maatregelen vernemen, die kunnen worden besproken in deze commissie, zodat we de doelstellingen die we genegen zijn, kunnen bereiken?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Ik heb de indruk dat men de idee van de smart grid al volop aan het voorbereiden is. In het groenboek interne staatshervorming en het Planlastendecreet zitten heel wat ideeën die daarmee overeenkomen, en er zullen er zeker nog volgen. Dat zit niet slecht.

Ik ben blij dat de leden van de Vlaamse Regering niet gestopt zijn met denken en innovatief formuleren na het sluiten van het regeerakkoord. Dat zou me pas echt verontrusten.

Dit jaar geef ik mijn eerste bal van de burgemeester en ik ben op zoek naar een mogelijke gastspreker om het wat media exposure te geven. Het probleem is dat het op 9 juli is, dan kunnen er de week nadien geen vragen meer over worden gesteld in de commissie.

Minister-president Kris Peeters: Het toont aan dat er niveau is op het bal, en dat daar heel goede zaken kunnen worden gelanceerd en besproken. We zijn voor een vrijwillige fusie en hebben daar de modaliteiten voor uitgewerkt. We werken daaraan. Als een gemeente niet vrijwillig wil fusioneren, dan is dat zo. Voor bepaalde gemeenten zijn er in bepaalde omstandigheden voordelen om dat te doen. We verplichten niemand om het te doen.

Er zijn ook nog andere mogelijkheden om samen te werken, wat nu ook al gebeurt. Onze doelstelling is heel duidelijk. Het lokale niveau moeten we inderdaad als evenwaardig en als partnerschap tussen de gemeenten en de Vlaamse overheid uitbouwen. We moeten minstens enkele instrumenten aanbieden om de gemeenten en steden de nodige dynamiek te geven.

Mijnheer Reekmans, ik vond uw betoog op het einde niet zo intelligent. Ik tast niet af. Als u een vraag stelt, ben ik geïnteresseerd in uw mening daarover, maar ik heb die nog niet gehoord en zal er u ook niet naar vragen.

De heer Peter Reekmans: Minister-president, ik wil u mijn mening wel geven, u moet ze mij niet vragen. De Vlaamse Regering lanceert op een bal een promotie waarover het in het Vlaams Parlement nog nooit is gegaan. Dat blijf ik gek vinden.

Mijn mening is geen van de twee. De standpunten van LDD over de staatshervorming zijn gekend. We beginnen met de provincies en daarna de gemeenten. Ik vind het jammer dat we die discussie moeten voeren na een toespraak op een bal. Ik had liever gehoord dat u dit vandaag zou ontplooien en dat we daarover dan zouden discussiëren. Ik denk dat de toespraken in de toekomst nauwlettender zullen gebeuren, gelet op wat de voorbije dagen is gebeurd.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Minister-president, we wachten op concrete maatregelen. Als u niet op het bal van de burgemeester was geweest, dan hadden we dit misschien niet geweten en hadden we ook geen vragen kunnen stellen. Het is dus toch nuttig dat er ook belangrijke zaken op een bal van de burgemeester worden gezegd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over corporate governance bij vennootschappen van publiek recht
- 1219 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, de wet op corporate governance heeft tot heel wat initiatieven geleid. Die zegt dat er een splitsing moet zijn tussen de raad van bestuur en de voorzitter enzovoort, zodat er een controle is op de werking. Hoe is dat voor vennootschappen van publiek recht? Iedereen heeft de mond vol over beter behoorlijk bestuur, maar er worden ook verzelfstandigde agentschappen opgericht, en ook veel nv's van publiek recht. Bij De Lijn is dat heel mooi toegepast. Daar is de directeur-generaal verantwoordelijk voor de dagelijkse werking, maar er is ook een voorzitter, een raad van bestuur en een regeringscommissaris. Hoe zit dat bij de andere vennootschappen? Ik hoor dat dat professioneler moet worden aangepakt. Wat is uw visie daarop?

Moeten het bij nv's van publiek recht vooral gemandateerden zijn van politieke organen? Moet er ook vertegenwoordiging zijn van vrouwen? Moeten er quota zijn? Hebben de overheid en haar publieke vennootschappen een trekkersrol? Moet er ook een scheiding zijn tussen het management en de raad van bestuur? Als de voorzitter dezelfde persoon is als de gedelegeerd bestuurder van een vennootschap, controleert hij zichzelf. Dat is een voorbeeld van iets dat met overheidsmiddelen functioneert, of waarvan overheden aandeelhouder zijn.

Minister, hebt u een zicht in welke mate principes van corporate governance reeds worden toegepast in vennootschappen van publiek recht in Vlaanderen? Wat hebt u ondernomen om vennootschappen die worden gesubsidieerd met Vlaamse middelen de principes van corporate governance eigen te maken? Welke aspecten benadert u in de aangekondigde 'corporate governance'-code?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Al in de vorige regeerperiode hebben we heel wat initiatieven ontwikkeld voor deugdelijk bestuur van de Vlaamse overheid in het algemeen, dat breder is dan alleen maar het vennootschapsrechtelijke aspect. De Vlaamse overheid vertrekt vanuit enkele principes, die ik hier zal opsommen ter opfrissing van ons geheugen. Er is een

taakafbakening tussen departementen, die instaan voor beleidsvoorbereiding en beleidsevaluatie, en de agentschappen, die instaan voor de beleidsuitvoering.

In het kaderdecreet Beter Bestuurlijk Beleid, het Comptabiliteitsdecreet en het organisatiebesluit zijn heel wat instrumenten en mechanismen opgenomen die moeten vermijden dat er onvoldoende consolidatie en coördinatie is met het overleg tussen de leidend ambtenaren, het managementcomité en de beleidsraad. Bovendien regelt het kaderdecreet ook het toezicht op de diverse entiteiten door middel van de regeringsafgevaardigden en de Interne Audit van de Vlaamse Administratie (IAVA), die een heel belangrijke rol speelt in het kader van deugdelijk bestuur en geheel onafhankelijk opereert.

De ministers sturen de departementen en agentschappen aan de hand van management- en beheersovereenkomsten die nu het voorwerp van bespreking en discussie zijn. Later komt daar het ondernemingsplan bij dat moet worden opgemaakt. Elk van de leidend ambtenaren moet de principes jaar na jaar omzetten voor haar of zijn onderneming.

Een ander punt is de responsabilisering van de lijnmanagers. Het primaat van de politiek blijft, maar in het kader van deugdelijk bestuur zijn het de managers die verantwoordelijkheid en bevoegdheden dragen. De openbaarheid van het beloningsbeleid is op mijn voorstel goedgekeurd door de vorige regering. We hebben een remuneratiecomité opgericht in het kader van corporate governance. Dat gaat over de transparantie van de verloning van top- en middenkaders. Dat staat de Vlaamse overheid bij in het formuleren van de wedden voor de topmanagers. Dat is bijvoorbeeld gebeurd voor de VRT. Minister Lieten heeft dat gedaan. De VRT valt daar niet noodzakelijk onder, het is op vrijwillige basis gebeurd bij de laatste aanwerving. Hoe gaan we op een deugdelijke manier de wedde van de topmanager bepalen?

We hebben ook de Commissie Effectieve en Efficiënte Overheid opgericht, met een meerjarenprogramma voor een slagkrachtige overheid. We hebben heel wat zaken van het integriteitsbeleid op de sporen gezet als wezenlijk onderdeel van deugdelijk bestuur. Ik denk aan de herwerkte deontologische code, aan de aanstelling van de integriteitscoördinator, de organisatie van dilemmatrainingen, integriteitsaudits, de ondertekening van het protocol ter bescherming van de klokkenluiders en een aantal omzendbrieven over knelpuntfuncties, dubbele handtekening, draaideurconstructies enzovoort.

Ook in deze regeerperiode zal werk worden gemaakt van nog meer deugdelijk bestuur bij de Vlaamse overheid. In het begin van deze regeerperiode, meer bepaald op 9 december 2009, ondertekenden de vertegenwoordigers van de Vlaamse Regering en het college van ambtenaren-generaal het charter voor samenwerking tussen de Vlaamse Regering en de Vlaamse administratie. Dit charter bevat afspraken over bevoegdheden en verantwoordelijkheden, over samenwerking en wederzijdse afstemming. Het charter kent ook een aantal taken toe aan de administratie die in het verleden door de kabinetten werden uitgevoerd.

Voorts bepaalt het regeerakkoord het volgende met betrekking tot deugdelijk bestuur: in alle agentschappen en alle nv's waarin de Vlaamse overheid rechtstreeks participeert en waar zij deel uitmaakt van de algemene vergadering en/of de raad van bestuur, zullen de principes van deugdelijk bestuur worden toegepast, in het bijzonder dat er transparante verantwoordingsstructuren zijn. Qua loonbeleid zal er een billijke verhouding tussen toplonen en lonen van het personeel in acht worden genomen. De variabele vergoedingen zullen worden bepaald op basis van een beleid dat gericht is op de lange termijn. Dat is het debat over de bonussen, de variabele vergoedingen. We gaan dat bepalen op basis van het beleid op lange termijn, met een balans tussen financiële en niet-financiële doelstellingen, zoals de evoluties van de klantentevredenheid, de kwaliteit van de dienstverlening, energiebesparingen, vermindering negatieve milieu-impact, personeelstevredenheid en deugdelijk bestuur. De vertrekpremie van uitvoerende bestuurders wordt, binnen de wettelijke mogelijkheden, beperkt tot één vast jaarsalaris.

Ik heb deze bepalingen ook overgenomen in mijn beleidsnota Bestuurszaken 2009-2014 en in mijn recente beleidsbrief Bestuurszaken van eind oktober voor 2011. Dit jaar zal ik dus de nodige aandacht besteden aan het uitwerken van deugdelijk bestuur. Dit vergt veel voorbereidingswerk en afstemming, meer dan wat op een paar maanden kan worden gerealiseerd. Uiteraard moeten beslissingen over dit thema ook eerst door de Vlaamse Regering zijn besproken alvorens ik hier verder over kan communiceren. Intern heb ik daar al heel wat werk voor verzet. In het kader van de afspraken met de administratie zijn we dit nu aan het uitwerken.

Ik kan wel al meedelen dat dit deugdelijk bestuur binnen de Vlaamse overheid onder meer zal rusten op de volgende vijf principes. In de raden van bestuur van de agentschappen kunnen onafhankelijke bestuurders worden opgenomen. Een goede gendermix binnen deze raden van bestuur is belangrijk. U kent de bepaling dat minimum een derde van het ondervertegenwoordigde geslacht moet zijn. Zoals u weet, passen we dat rigoureus toe. Een goede afstemming tussen de beleids-, contracts- en financiële cycli is noodzakelijk. Dit verbetert de controle door het Vlaams Parlement. Een onafhankelijke performante audit controleert met het oog op verbetering de processen van de Vlaamse overheid. Ten vierde is er de optimalisering van het integriteitsbeleid, bijvoorbeeld een ruimer toepassingsgebied en een verbetering van de deontologische code. Ten vijfde is er het waken over een transparant beloningsbeleid. Ik heb de opdracht gegeven aan het Departement Bestuurszaken om deze principes verder uit te werken.

Het is niet de bedoeling om deze principes van deugdelijk bestuur enkel te laten gelden voor de vennootschappen van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap, maar wel voor de Vlaamse overheid in de ruime zin en dus voor alle departementen, alle intern en extern verzelfstandigde agentschappen en ook de Vlaamse openbare instellingen.

In uw vraag haalt u aan dat u vragen heeft over de samenstelling van de raad van bestuur van de haven van Zeebrugge. Ik begrijp uw vraag eigenlijk niet zo goed. U bent schepen van de stad. De Maatschappij der Brugse Zeevaartinrichtingen was vroeger een Vlaamse openbare instelling, maar in uitvoering van het decreet van 2 maart 1999 houdende het beleid en beheer van de zeehavens, is die omgevormd is tot een autonoom havenbedrijf en alle aandelen die het Vlaamse Gewest bezat, zijn overgedragen aan de stad Brugge.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Ik dacht dat u nog 2 procent aandeelhouder was en de stad Brugge 98 procent. Nu, dat was de vraag niet. Mijn vraag is wat uw principes zijn voor de corporate governance, als er bedrijven zijn die van overheidswege subsidies krijgen, en de aandelenstructuur publieke figuren zijn, bijvoorbeeld provincie, stad, het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap.

U hebt vijf principes meegedeeld en u hebt trouwens ook een regeringscommissaris zitten in het havenbedrijf van Brugge. Er zijn ook veel vertegenwoordigers in het havenbedrijf van Gent, waar het op een andere manier gebeurt en er als het ware controle is van de raad van bestuur op het management. Mijn vraag is: als er geïnvesteerd wordt in sluizen of als er een verdeling is tussen de autonome havenbedrijven en de Vlaamse Gemeenschap in bepaling van de financiering, hoe gaat u dan om met de transparantie die u zo belangrijk vindt, met de audits, de optimalisatie van integriteit en de onafhankelijkheid en expertise in de raad van bestuur? Het is naar aanleiding van een concreet geval dat ik uw algemene beleidsvisie daarover wil kennen. En vooral, als u in de toekomst deze vijf bepalingen effectief zou doorvoeren, en als men die dan niet volgt, betekent dat dan dat deze publieke vennootschappen niet langer kunnen rekenen op Vlaamse middelen?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Ik denk dat ik op alle vragen heb geantwoord. Die vragen die u nu formuleert, stonden niet in uw vraag om uitleg. U bent daar meerderheidsaandeelhouder, als ik u mag geloven. De betrokken entiteit had mij gezegd dat de stad Brugge 100 procent

aandelen heeft van de Vlaamse overheid. Maar u hebt 98 procent, dan denk ik dat u dat misschien best als meerderheidsaandeelhouder aanpakt.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Dan nog, minister. U moet de bal niet terugkaatsen. Ik vraag om uw standpunt. Ik vraag uw mening als minister bevoegd voor het binnenlands bestuur. Ik vraag wat uw mening is over corporate governance bij vennootschappen van publiek recht en wie die publieke overheid dan precies is. Is dat de stad of het Vlaamse Gewest? Dat doet eigenlijk niet ter zake. Ik vraag uw mening en ik vraag ook wat u daar, als bevoegd minister, aan zult doen.

Minister Geert Bourgeois: Ik heb u dat ook klaar en duidelijk gezegd. Tenzij u nu zegt dat je in het Gemeentedecreet bepalingen moet inschrijven met betrekking tot de gemeentelijke autonomie op dat vlak. Dan moeten we daar inderdaad een ander debat over voeren. Maar ik heb u meegedeeld wat wij als Vlaamse overheid gaan doen en dat staat in het regeerakkoord. We hebben heel duidelijke principes over het beloningsbeleid, de opstapvergoedingen, de transparantie, de controle en de integriteit. Ik heb die zaken opgesomd.

U stelt de vraag of de voorzitter van de haven van Zeebrugge en het management een en dezelfde persoon is. Dat is een vraag waarop ik niet kan antwoorden. Zelfs als we daar voor 2 procent aandeelhouder zouden zijn, hebben we daar nog niets te zeggen. Volgens mijn informatie klopt dat niet, maar het zou kunnen dat het 98 procent en 2 procent is. Ik weet dat niet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het gebruik van vrije en openbronsoftware binnen de Vlaamse administratie en openbare instellingen
- 1312 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: De strategische studie ‘Geïntegreerd e-government’ uit juli 2007 noemde het vastleggen van open standaarden voor lokale besturen en de centrale overheid “een van de zeven noodzakelijke bouwstenen om een degelijk e-government in Vlaanderen te verzorgen”. Een engagement ontbrak echter in de beleidsnota Bestuurszaken 2009-2014, wat u onder meer op kritiek van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) kwam te staan. Nochtans pleitte u ervoor de “elektronische uitwisseling van informatie en gegevensdeling tussen bestuursniveaus” te versterken. Ook in uw recente beleidsbrief vinden we hierover niets. Dit staat in schril contrast met het regeerakkoord van de Franse Gemeenschap en het Waalse Gewest, dat de creatie van een centraal platform belooft waar overheidsdiensten vrije software kunnen uitwisselen. Voorts geeft het regeerakkoord aan het gebruik van open standaarden en openbronsoftware door overheidsinstellingen te stimuleren.

Daarnaast kan een omschakeling naar openbron- en vrije software voor grote besparingen op licentie- en onderhoudskosten zorgen. Dat bewees onder meer Brazilië, dat in 2005 begon met de omschakeling naar openbronbesturingssystemen en andere software. Er wordt geschat dat de omschakeling uiteindelijk voor een rechtstreekse besparing van meer dan 120 miljoen dollar heeft gezorgd, enkel door de omschakeling van Windows naar opensource-besturingssystemen. Ook hier lijkt er geen initiatief vanuit de Vlaamse overheid te komen.

Het gebrek aan een centraal beleid heeft meerdere overheidsinstellingen en lokale besturen gelukkig niet tegengehouden om op eigen initiatief een omschakeling naar vrije en opensourcesoftware op gang te brengen. Zo begon de Openbare Vlaamse Afvalstoffen-maatschappij (OVAM) in 2009 met de omschakeling naar Open Office, wat voor een directe

besparing van 272.000 euro aan licenties heeft gezorgd. De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) besliste begin februari nog om gebruik te gaan maken van Google Mail en Google Docs ter vervanging van hun oud, gelicentieerd mailprogramma. Deze instellingen hebben autonoom de potentiële kostenbesparende effecten, zonder kwaliteitsverlies, van vrije software erkend. Dat lijkt te passen in het "kostenbewuste en resultaatsgerichte beheer van de ICT-middelen" dat u vooropstelt in uw beleidsnota.

Minister, erkent u de kostenbesparende en innovatieve mogelijkheden van vrije en openbronsoftware binnen openbare besturen? Kiest u in principe voor een maximaal gebruik van deze software in uw administratie en instellingen, behoudens kwaliteitsverlies? Zult u stimulerende maatregelen nemen ten aanzien van de eigen administratie en instellingen en/of ondersteunende maatregelen voor instellingen die autonoom gekozen hebben voor de omschakeling naar vrije en openbronsoftware? Erkent u de noodzaak van open standaarden voor een efficiënte communicatie tussen lokale besturen onderling, evenals tussen de centrale overheid en de lokale besturen? Zult u de standaardisering van uitwisselingsformaten ondersteunen?

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Minister, ik vind dit een interessante vraag. Het is inderdaad zo dat de lokale overheden met zware kosten zitten om die verschillende licenties te betalen. Ik heb ook het gevoel dat de gemeenten niet over de nodige knowhow beschikken om dat zelf allemaal uit te vlooien en naar standaardsystemen te gaan. De steun van de Vlaamse overheid zou daar zeer welkom zijn. Het is inderdaad iets waarop we zeker zouden kunnen besparen en waar we met een goede samenwerking tot goede resultaten kunnen komen. Ik ben dan ook benieuwd of u met heel concrete voorstellen zult afkomen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Dat is een interessante vraag. Ik wil ook meteen zeggen dat ik in mijn beleidsnota wel degelijk aandacht heb voor de opensourcesoftware. Blijkbaar hebt u daar over gekeken. Het is inderdaad nogal een uitgebreide beleidsnota en ik geef u ook de realisaties en wat we daaromtrent al hebben gedaan. Ik denk dat het een boeiend debat is dat heel veel facetten omvat.

U hebt een punt als u zegt dat er mogelijkheden tot kostenbesparing zijn in het gebruik van vrije en openbronsoftware. Ze zijn aanzienlijk goedkoper op het vlak van licenties, met name in principe gratis. Dat is het uitgangspunt. Er is op dat vlak weinig discussie.

Dat betekent echter niet dat de totale kost van het werken met een specifieke software altijd lager moet zijn dan bij het werken met een gesloten bron. In bepaalde systemen heb je daarnaast ook specifieke opleiding van gebruikers nodig, onderhoud, aanpassingen, ondersteuning. Die drijven de kosten vaak dermate op dat je in competitie komt met gesloten softwaresystemen. Je moet geval per geval nagaan wat die open source vergt aan technische ondersteuning, aanpassing, opleiding, enzovoort. Ik ben op dat technische vlak een grote leek. Maar ik heb mij laten uitleggen dat in het voorbeeld dat u geeft, Brazilië een typisch voorbeeld is van een manier waarop je veel makkelijker winst kunt maken als je nog geen ver doorgedreven ontwikkeld systeem hebt met Microsoft of een ander open source, dan met een zeer uitgebreid systeem van bijvoorbeeld de Vlaamse overheid waarbij de kost voor omschakeling – stel dat je dat in een keer zou doen – zeer zwaar en niet te beheersen zou zijn.

Het uitgangspunt en principe dat u stelt, is correct: in principe betaal je niets voor de licentie. Daarom heet het ook open source.

Zoals uw vraagstelling aangeeft, zijn de kosten een belangrijk element bij de evaluatie van producten en technologieën. Ze zijn echter niet het enige element. De functionele criteria, stabiliteit en ondersteuning, zijn ook belangrijke criteria voor een organisatie die

bedrijfskritische en robuuste dienstverlening wil leveren op een efficiënte manier. In de afweging van wat de beste oplossing voor een gegeven probleem is, moeten al deze factoren worden meegenomen.

Voor verschillende selecties, aanbestedingen, is op die wijze al gekozen voor opensource-oplossingen. Zo wordt bijvoorbeeld al gebruik gemaakt van: Apache, een opensource-webserver; Postgres en MySQL, aansturingssoftware voor databases; GEOmajas, GIS software; Spring, een ontwikkelplatform voor JAVA-toepassingen. Er wordt door de Vlaamse Infolijn ook al gebruikt maakt van Drupal, een content management system, dat ontwikkeld werd door de Vlaming Dries Buytaert. Dat zijn enkele voorbeelden van de meer bekende openbronsoftware die vandaag door de Vlaamse gemeenschappelijke ICT-dienstverlening worden aangeboden.

Zo kom ik tot uw tweede vraag. Binnen de gemeenschappelijke ICT-diensten gelden bepaalde principes. U weet dat wij daar met een vrije winkelnering zitten: dat de agentschappen in principe op de markt gaan ofwel afnemen bij ons. Ze moeten natuurlijk uitleggen waarom ze niet volgen als ze dat niet doen. De principes die daar gelden, zijn de volgende. Wat de Entiteit e-government en ICT-Beheer (e-IB) betreft: niet alleen gebeuren de evaluaties van softwarepakketten op basis van de prijs en de kwaliteit, zoals aangegeven bij de vorige vraag. Bij gelijkheid wordt de voorkeur gegeven aan de vrije of de openbronsoftware. Dat is een belangrijk principe. Je kunt bijvoorbeeld op een bepaald moment de vraag hebben of je nog compatibel bent met de privacywetgeving. Dat heb je niet bij gesloten systemen, maar dat kan je wel bij open systemen hebben. Bij gelijke afweging geldt de voorkeur voor de vrije of openbronsoftware.

Via het basiscontract hebben we aan HP-Belgacom het volgende opgelegd in verband met het beheren van de productcataloog: waar er goede opensource-alternatieven beschikbaar zijn voor commerciële producten, dienen ze ook opgenomen te worden in het aanbod in de productcataloog. Met andere woorden: al onze entiteiten, agentschappen en administraties, krijgen in de productcataloog alle goede opensource-aanbiedingen aangeboden.

Ten tweede: om het aanbod van producten in de productcataloog actueel te houden, analyseert e-IB vraag en aanbod. Ze plaatst de noden van de klanten tegenover het aanbod van oplossingen, zowel voor opensource- als voor proprietary-oplossingen.

In de huidige productcataloog is bijvoorbeeld ook Open Office opgenomen als kantoorsuite als alternatief voor de Microsoft Office-suite. Dat is dus een alternatief dat wordt toegepast. Er zijn nog dergelijke systemen die al worden toegepast. Zo is er het open systeem van Photoshop. Open Office is het mooiste voorbeeld waarbij we niet gebonden zijn aan Microsoft.

Voor de gemeenschappelijke ICT-omgevingen maken we, waar dit zinvol en haalbaar is, vandaag gebruik van open source, zoals bijvoorbeeld de webserver-software van de Apache Software Foundation, de Mediawiki-software van Wikimedia Foundation of LINUX als besturingssysteem voor servers.

Ik wil volledigheidshalve ook herinneren aan een advies van de Raad van State in 2003 inzake Brusselse voorstellen van ordonnantie om open source te verplichten. De Raad stelde toen dat dat niet kon. Ik heb het advies hier bij me. Ten eerste heeft de Raad van State het eerste algemeen principe herhaald dat we kennen, namelijk dat de wetgeving over overheidsopdrachten een federale bevoegdheid is. Die Brusselse ordonnantie botste dus op een negatief advies van de Raad van State. Maar bovendien zei de Raad van State: “Krachtens artikel 85 van datzelfde besluit, mag de aanbestedende overheid geen technische specificaties opnemen die bijzondere werkwijzen vermelden waardoor bepaalde ondernemingen worden bevoordeeld of uitgeschakeld….” Je zou in je bestek dus niet kunnen zeggen dat het per definitie open source moet zijn. Beide moeten mogelijk zijn. Dat is de wet op de overheidsopdrachten.

Ik citeer verder: "….tenzij deze technische specificaties onontbeerlijk zijn ten opzichte van het voorwerp van de opdracht. Met andere woorden, de technische specificaties die het mogelijk moeten maken het voorwerp van een opdracht te karakteriseren zodat het bestelde product, de bestelde levering of dienst effectief beantwoordt aan het gebruik waartoe de aanbestedende overheid ze bestemd, moeten noodzakelijkerwijze geval per geval worden vastgesteld door de aanbestedende overheid zelf, naargelang van elke beschouwde opdracht." Je mag dus niet algemeen bepalen dat je altijd voor open source zult kiezen, je mag dat zelfs niet in je bestekken opnemen, tenzij je in dat ene bestek aantoont waarom je specifiek voor die omstandigheid een bepaalde toepassing uitsluit. Je moet eigenlijk in zo'n geval de kans geven om zowel een opensourceleverancier als een leverancier van gesloten systemen te laten meedingen. Die laatste kan dan eventueel aantonen dat zijn systeem beter of goedkoper is, omdat je bijvoorbeeld wel een licentie moet betalen, maar veel meer ondersteuning krijgt of een aantal andere voordelen. Dat is niet onbelangrijk. Daarom voeren we dat beleid ook, waarbij we bij gelijkheid altijd de voorkeur geven aan open source.

Zoals hierboven al aangegeven, zorgt e-IB ervoor dat er in het aanbod van de gemeenschappelijke ICT dienstverlening heel wat opensourcesoftware beschikbaar is, die eveneens volledig wordt ondersteund door onze outsourcepartner en waarvoor gebruikers opleidingen kunnen volgen. Dat is natuurlijk heel belangrijk, want voor veel van die opensourcesystemen moet je als individuele gebruiker vaak al wat digitaal geletterd zijn om ze te kunnen toepassen. Dat geldt des te meer bij complexe systemen. Je moet ervoor zorgen dat onze e-IB voldoende ondersteuning kan bieden, voor voldoende opgeleide mensen kan zorgen.

In 2010 organiseerde e-IB een infosessie voor het uitwisselen van kennis en ervaring met openbronsoftware. Deze sessie werd ruim bijgewoond door een groot aantal van de departementen en agentschappen. Ze vond plaats op 23 juni 2010 en trok mensen uit alle beleidsdomeinen. We hebben vorig jaar een sessie gegeven voor alle beleidsdomeinen, die ook allemaal zijn opgedaagd. Het grootste deel van de agentschappen van de entiteiten is opgedaagd.

Binnen de werking Business ICT Alignment (BIA), een forum waarop de entiteiten van de Vlaamse overheid hun noden op tafel leggen om het gemeenschappelijk ICT-beleid te sturen, is een specifieke werkgroep actief over openbronsoftware en open standaarden. Deze werkgroep zal een voorstel van omvattend beleid binnen de Vlaamse overheid uitwerken. De tekst is op dit moment in opmaak en zal nog dit jaar aan de plenaire vergadering van het BIA worden voorgelegd.

Het goedkeuringstraject leidt dan verder naar het Strategisch Overlegforum Bestuurlijke Organisatie (SOBO) en het college van ambtenaren-generaal. Het voorstel staat op de kalender voor volgend jaar, 2012-2013. Ik zal dergelijke initiatieven blijven steunen en stimuleren.

Terzijde wil ik aanhalen dat twee studenten van de Universiteit Antwerpen momenteel een interessante thesis maken over hoe organisaties de nieuwe kennis en vaardigheden absorberen die nodig zijn om opensourcesoftware vlot te incorporeren in hun werking. Bij het werken met bestaande systemen in complexe organisaties is het niet gemakkelijk om zomaar over te schakelen. Het interessante daarbij was dat ze de Vlaamse overheid als gevalstudie namen. Zeven entiteiten uit vijf verschillende beleidsdomeinen, zowel departementen als agentschappen, hebben hier input voor geleverd.

Ik ben blij dat u uw vierde vraag, naar de open standaarden, gesteld hebt. Wij doen daar al heel veel voor en dat is ook in mijn beleid opgenomen. Open standaarden zijn al sinds jaren een deel van mijn beleid. Laat mij eerst een belangrijk punt maken: open software is niet hetzelfde als open standaarden. Standaarden zijn afspraken en gaan bijvoorbeeld over gegevensuitwisseling of dataformaten. Het maakt mogelijk dat softwaremakers gemakkelijk applicaties met elkaar kunnen doen spreken, gegevens kunnen laten uitwisselen. Zoals ik het

begrijp, heeft dat niets te maken met open source. Het kan zijn dat open source data moet kunnen uitwisselen met gesloten bronnen, maar daarbinnen moeten twee systemen open standaarden hebben die met elkaar kunnen communiceren. Dat zijn de standaarden en dit heeft op zich niets te maken met de open bron. Open standaarden zijn heel belangrijk om organisaties met elkaar te laten spreken. Maar dat is een ander punt.

Opensourcesoftware maakt door de band, maar niet altijd, gebruik van open standaarden, maar is wezenlijk iets anders. Open source slaat op de licentie, dus op de rechten en plichten die de gebruikers van die software krijgen of moeten eerbiedigen. Bij een open source mag de gebruiker meestal de broncode compileren, gebruiken, wijzigen, herpubliceren enzovoort. De vzw Open Source Initiative is de bewaker van de definitie en zij erkent vandaag een 70-tal verschillende opensourcelicenties. Een overkoepelende vzw kijkt erop toe dat dat ook gebeurt. Dat is de garantie dat je daar terechtkunt voor goede, bewaakte opensourcelicenties.

Onder paragraaf 2.1.3 ‘Een toekomstgerichte en open architectuur voor een betere dienstverlening’ in de beleidsnota Bestuurszaken 2009-2014, krijgt het gebruik van open standaarden en openbronsoftware een plaats binnen de opmaak van een voorstel tot referentiearchitectuur voor de Vlaamse overheid. Ik citeer: “Door middel van architecturale kaders wil ik verzekeren dat procesintegratie en gegevensdeling over entiteiten heen eenvoudiger wordt, ondanks de verzelfstandiging. Ik wil richting geven aan alle ICT-geledingen van de overheden in Vlaanderen zodat zij het canvas hebben waarbinnen ze hun ICT kunnen uitwerken. De architectuur moet gestoeld zijn op laagdrempelige communicatie met alle doelgroepen en andere overheden. We moeten hiertoe zoveel als mogelijk gebruik maken van open standaarden en open source. NORA, het instrument van onze noorderburen dat de Nederlandse overheidsreferentiearchitectuur beschrijft, is een inspiratiebron.”

Ook in paragraaf 5.4.1 ‘Informatiebeheer en informatiekwaliteit’ herhaal ik mijn ambitie om het gebruik van open standaarden binnen de Vlaamse overheid te stimuleren. Ik citeer: “Het gebruik van open standaarden kan een enorme troef zijn bij het delen en bewaren van informatie. Ik zal het gebruik ervan bij de Vlaamse overheid stimuleren.”

Dat is tevens conform het advies van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid van 2004 en geactualiseerd in 2007 over openbronsoftware en open standaarden. Ik citeer uit dit advies: “Algemeen kan gesteld worden dat volgens de huidige zienswijze de uitwisseling van en toegang tot relevante digitale informatie belangrijker wordt ingeschat dan het gemeenschappelijk gebruik van generieke software. De klemtoon komt hierbij te liggen op Open Access via open standaarden eerder dan op Open Source software.” Ik vestig dan ook graag de aandacht op een aantal realisaties op dit vlak, en mijn intenties hieromtrent in mijn beleidsbrief.

Een heel belangrijke realisatie op het Vlaamse niveau is het MAGDA-samenwerkingsverband. MAGDA is opgericht in 2010 en staat voor Maximale GegevensDeling tussen Administraties en is een concretisering van het E-govdecreet van 18 juli 2008. Dit samenwerkingsverband staat in voor het vastleggen van de criteria voor en de erkenning van de authentieke gegevensbronnen en het stimuleren van het gebruik ervan.

Alle beleidsdomeinen en vertegenwoordigers van lokale besturen maken deel uit van dit samenwerkingsverband en hebben een vertegenwoordiger aangeduid. Merk op dat MAGDA gebruik maakt van open standaarden als XML en XSD. Ik stel vast dat er internationaal heel veel belangstelling is voor MAGDA. Er waren al bezoekers uit Zuid-Afrika, Nieuw-Zeeland, Canada en Israël. We zijn pionier voor het interbestuurlijke aspect van de gegevensdeling tussen de verschillende overheden.

Ik heb er eerst voor gezorgd dat de diensten van de Vlaamse overheid horizontaal met elkaar spreken en in verbinding staan. We hebben de verticale binding gemaakt met de federale kruispuntbanken, bijvoorbeeld die voor ondernemingen. Nu zetten we dat interbestuurlijk open, maar we verplichten de gemeenten niet in deze bestuursperiode. De provincies zullen

waarschijnlijk als eerste instappen omdat ze al ver staan. Ik kan me inbeelden dat de grote steden heel snel zullen instappen omdat het voor hen een schat aan informatie biedt, en veel beleidsmogelijkheden creëert. Dat MAGDA-systeem werkt inderdaad met open standaarden, en is een van de grote implicaties daarvan.

De Vlaamse Kruispuntbank Ondernemingen (VKBO) is uitgebouwd tot een stabiel, uitgebreid dienstenpakket met een toenemend aantal gebruikers bij de Vlaamse en lokale besturen. In 2010 breidde de VKBO haar aanbod inhoudelijk en technisch verder uit. De lokale besturen communiceren via open standaarden met die databank.

Ik heb ook prioritair werk gemaakt van het gebruikersbeheer dat is gebaseerd op open standaarden. Het gebruikersbeheer is een generiek en gemeenschappelijk platform en biedt een eenvoudige oplossing voor het beheer van identiteiten, hoedanigheden, mandaten, rollen en rechten en dit op het niveau van elke afzonderlijke organisatie of entiteit. Dat maakt het mogelijk om authentieke bronnen van identiteiten en hun rechten op te zetten – personeel onderwijsinstellingen, personeel lokale besturen enzovoort – en hierbij koppelingen te realiseren met andere authentieke bronnen zoals het Rijksregister, het bestand gemeente-secretarissen, Verrijkt Personenregister.

Het gebruikersbeheer is inmiddels in gebruik bij 70 procent van de lokale besturen, die dit hebben geadopteerd. Voor het einde van het jaar moet dit ongeveer 100 procent zijn. Alle onderwijsinstellingen zijn gebruiker. Bij de zorginstellingen is er een proefproject met een honderdtal instellingen.

De eerste versie van het digitaal tekenplatform werd in 2010 gelanceerd. Dit laat nu alle ambtenaren van de Vlaamse overheid toe om met een simpele e-mail documenten tekenklaar te maken. Iedereen met een eID-kaart kan ze daarna eenvoudig en rechtsgeldig digitaal tekenen. Hierdoor worden papieren stukken en briefwisseling vermeden. Moet het nog gezegd worden dat ook het digitale tekenplatform gebruikmaakt van een open standaard, namelijk het alom gekende pdf (portable document format).

Om de informatie uit te wisselen is nog meer nodig. Zo heb ik ervoor gezorgd dat er een netwerk is tussen de departementen en agentschappen van de Vlaamse overheid: het VOnet. Het aantal aangesloten entiteiten op VOnet is gestegen tot ongeveer 90 procent van het totaal.

Mijnheer Sannen, in de vraagstelling haalt u het gebruik van Google Mail en Google Docs door de VDAB aan. Dit is geen opensourcesoftware, maar wel volledig eigendom van Google. Het niet-commercieel gebruik ervan door private personen is gratis. Het gebruik en uiteraard de ondersteuning zijn niet gratis voor bedrijven. De VDAB heeft 100 licenties gekocht van Google aan 40 euro per stuk per jaar. Ik heb geen zicht op de volledige betaling die moet gebeuren. Voor niet-commercieel gebruik is het gratis.

Dit soort diensten, waarbij de data niet met een vast serverpark communiceert maar, volledig transparant voor de gebruiker, verspreid zit over de datacenters van de aanbieder, noemt men cloud computing. Ook dergelijke nieuwe modellen van dienstverlening moeten op hun mogelijkheden en merites worden beoordeeld en indien opportuun zal e-IB ze incorporeren in de gemeenschappelijke dienstverlening.

Dit onderzoek zal gaan over de service level agreements (SLA) die kunnen worden geboden. Er zijn niet onbelangrijke vragen die duidelijk moeten worden beantwoord vooraleer we deze diensten aan onze klanten kunnen aanbieden. De privacy van de mails is er één van, de verwachte downtime is een ander. Bij cloud computing is men niet zeker dat men niet aan onbevoegden toegang geeft, gesteld dat ze daar binnen kunnen. Met de gesloten systemen is dat niet zo. Voor wij dat gaan implementeren, moet e-IB ervoor zorgen dat we de privacyreglementering naleven.

Een ander punt is de snelheid van herstel. Als het systeem crasht, is er een garantie dat het binnen een paar uren wordt heropgestart. De VDAB is hiermee begonnen. Maar mijn agentschap e-IB zegt dat het nu nog niet rijp is voor volledige implementatie.

Ik stimuleer vrije en openbronsoftware waar mogelijk. Bij gelijkheid geven we daar de voorkeur aan. We hebben al heel wat van die systemen geïmplementeerd, uiteraard zonder kwaliteitsverlies. Vlaanderen is voor het gebruik van open standaarden en het uitwisselen van informatie een voorbeeld geworden voor andere landen. We mogen dat ook eens zeggen. Het systeem draait en vanuit het buitenland komt men ernaar kijken.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Minister, kostenbesparing is één element, maar we moeten toch ook verder durven te kijken dan nu. We moeten ook een kostenbesparing op langere termijn proberen in te calculeren, als we de vergelijking maken met de kostenbesparing van het implementeren van bijvoorbeeld vrije software.

Het gaat niet alleen over kostenbesparing, maar ook over functionaliteit. Vrije software zal ook dynamiek en creativiteit ontwikkelen. Je kunt zelf zaken ontwikkelen. We zouden een voorbeeld kunnen zijn voor open standaarden voor vrije software, doordat je vrije software kunt aanvullen en ermee omgaan. Nieuwe aanpassingen en toepassingen kunnen worden ontwikkeld. Dat kan een creatief en innoverend element zijn in het gebruik ervan. Dat moeten we meenemen.

Minister, heel wat toepassingen van software zijn eenvoudig, ook bij lokale overheden. Heel wat lokale overheden kunnen voor een heel stuk van hun administratie met open office werken. Ik denk dat ze soms vastzitten in contracten, systemen en onderhoudsverplichtingen, waardoor kleinere gemeenten niet in staat zijn en het risico niet durven ter nemen om bepaalde of deeloverschakelingen te maken. De Vlaamse overheid kan daar informerend, ondersteunend en inspirerend zijn, zodat ze haar kosten kan drukken, want ze is meestal afhankelijk van een dienstverlening waartegen ze niet gewapend is. Daar zitten toch mogelijkheden.

Ik zou de kostprijs eens willen zien van kleinere gemeenten voor hun mailsysteem en dat vergelijken met het systeem van de VDAB, als dat goed zou werken. Welke mogelijkheden zou dat geven voor documentuitwisseling enzovoort?

Minister, u verwijst ook naar Brussel. Het is goed dat u aanhaalt wat de Raad van State daarover zegt. We moeten bij elke offerte duidelijk formuleren. Als de doelstelling is om een open software te hebben waar je kunt aanbouwen, kun je argumenten vinden om vrije software te hebben.

Er is inderdaad een verschil tussen open standaarden en open bronnen. Ik hoor in uw antwoord dat we ver staan in de open standaarden, dat we een voorbeeld zijn. Met open bronnen kunnen we een stap verder gaan, al besef ik dat we niet alles van vandaag op morgen kunnen overschakelen. Dat is ook niet de vraag. Waar kun je de keuze maken? Waar kun je de stap zetten dat je de kostprijs op langere termijn in rekening brengt?

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Het is goed dat de heer Sannen aandringt op het verstrekken van informatie aan de lokale besturen. Het zou goed zijn dat de lokale besturen een nummer hebben waar ze kunnen aftoetsen of ze wel degelijk gebruikmaken van de mogelijkheden die de Vlaamse overheid biedt. Dan kan het schepencollege controleren of onze infoambtenaar daar gebruik van maakt.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Sannen, ik ben het grotendeels eens met wat u hebt gezegd. De kostenbesparing moeten we over het geheel bekijken en niet op dat ene moment.

Het speelt ook in de andere richting. Je kunt zeggen dat je een volledig gratis open source hebt, maar dat er van alles bij komt. Je moet het geheel afwegen, ook op lange termijn, met het kostensysteem van e-mail. Daarom is het goed dat de VDAB in het systeem van Google is gestapt. We zullen daar lering uit kunnen halen. Dat is een belangrijke concurrent van Microsoft, hoewel er een belangrijke monopolist dreigt op te duiken in het veld, namelijk Apple. Ik vrees dat die het onmogelijk maakt de toestellen open te maken als je daartoe niet gelegitimeerd bent. Daarover zal de Europese Commissie zich waarschijnlijk over enkele jaren buigen, net zoals ze dat heeft gedaan voor Microsoft. Maar dat is een andere zaak. We moeten alles met elkaar afwegen.

U hebt het ook over creativiteit. Bij open source kun je zelf toevoegen, compileren en veranderen en ben je niet afhankelijk. Op het lokale vlak hebben we al grote stappen gezet. We moeten inderdaad inspirerend en ondersteunend zijn, maar we zijn meer dan dat. Binnen MAGDA hebben we nu al het systeem dat alle gemeenten de open standaard kunnen hanteren in de communicatie met de Vlaamse overheid.

De gemeenten zijn er nog niet aan toe, maar hebben de kans om het systeem van de eenmalige gegevensopvraging ook te implementeren, zodat ze instappen in het systeem van MAGDA. De overheid stelt zich op als een overheid die alles weet, aan wie je geen gegevens meer moet bezorgen. Of het op het federale, het Vlaamse of het lokale niveau is, dat is het systeem van MAGDA. We hebben dat toegepast op het Vlaamse niveau en gecombineerd met het federale niveau. Het staat open voor de gemeentebesturen. Ik kijk met plezier uit naar de eerste die de stap zet. Ze zijn er allemaal over geïnformeerd, maar misschien moeten we dat nog eens opfrissen.

We gaan meer doen dan enkel ondersteunen en stimuleren. Bij het volgende contract heb ik de opdracht gegeven dit zo op te maken dat gemeentebesturen die willen instappen, dat ook kunnen. Ze kunnen dus profiteren van onze schaal, van onze opensourcesystemen. Het is belangrijk dat ze in ons raamcontract mee kunnen stappen. Het interbestuurlijke netwerkgegeven wordt dan duidelijker. We zitten grotendeels op dezelfde lijn. In deze regeerperiode moeten we nog grote stappen vooruitzetten, zeker in de richting van het interbestuurlijke en de lokale besturen. Het zal niet van de Vlaamse overheid afhangen.

We zijn nu ook in het open data systeem gestapt in de scholen, we zijn ook bezig met een proef in de zorginstellingen. Op dat vlak mag Vlaanderen zeggen dat het een voorbeeld is. Men komt vanuit het buitenland kijken naar onze systemen.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Op het vlak van open standaarden zijn we een groot voorbeeld, op het vlak van open bronnen doen anderen het beter.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het inzagerecht van het college van burgemeester en schepenen in het bevolkingsregister om lijsten aan te leggen voor huwelijksjubilea
- 1286 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, veel lokale besturen hebben de gewoonte om voor diverse gelegenheden bepaalde segmenten uit het bevolkingsregister op te lijsten en aan te schrijven, bijvoorbeeld over huwelijksjubilea, waarbij lokale besturen alle mensen uitnodigen

die vijftig jaar gehuwd zijn. Maar er zijn er ook andere, bijvoorbeeld de organisatie van een bijeenkomst voor nieuwe inwoners van het laatste jaar.

Minister, er is wat deining ontstaan over een antwoord dat u hebt gegeven op een schriftelijke vraag, waarin een en ander mogelijk op de helling komt te staan. Dat zouden we heel jammer vinden. U hebt gezegd dat artikel 6 van het KB van 16 juli 1992 betreffende het verkrijgen van informatie uit het bevolkingsregister en het vreemdelingenregister, impliceert dat het college van burgemeester en schepenen de bevolkingsregisters niet enkel niet ter beschikking mag stellen, maar ook niet mag raadplegen om een lijst aan te leggen met die doeleinden.

Minister, hoe wordt de bepaling interne doeleinden afgebakend? Voor interne doeleinden zou het wel nog mogen. Behoort het voorstellen van de gemeentelijke diensten aan nieuwe inwoners tot de interne doeleinden? Onder welke voorwaarden kan het opmaken van een lijst van huwelijksjubilarissen en/of eeuwelingen op basis van het bevolkingsregister gerekend worden tot de interne doeleinden? Kan van de gelegenheid gebruik worden gemaakt om informatie te geven aan bijvoorbeeld nieuwe inwoners, of ook aan mensen die 50 jaar gehuwd zijn over thuiszorgdiensten enzovoort? Biedt dat een oplossing? Indien niet, hoe kan dan een oplossing worden geboden? Kan een oplossing bestaan in het bij de inschrijving laten ondertekenen van een verklaring waarmee de inwoners zich akkoord verklaren met deze manier van werken, en dat ze later worden aangeschreven met een bepaald doel?

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: In de praktijk wordt nogal soepel omgegaan met het opstellen van lijsten voor allerlei doeleinden, huwelijksjubilea of nieuwe inwoners enzovoort. Het KB is vrij strikt geregeld. Minister, we zullen straks horen wat precies wordt bedoeld met de interne doeleinden. Kan men diezelfde definitie ook toepassen voor de gemeenteraadsleden? Vallen naast de leden van het college ook de mensen die democratisch verkozen zijn onder die interne doeleinden?

Als er gemeenten zijn die zich niet aan de richtlijnen houden, en die buiten de lijntjes kleuren inzake het gebruik voor interne doeleinden, hoe kunt u dan optreden tegen gemeenten die zich bezondigen aan het KB?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik wil deze vraag om uitleg wat breder bekijken, want op de duur is er een conflict tussen de privacywetgeving en wie er toegang heeft tot die lijsten en wie ze kan aanleggen. Zelfs een politieke partij die een campagne voert en adressen verzamelt, en daar een elektronisch bestand van wil aanleggen om mensen af en toe aan te schrijven, moet daarvoor de toestemming van de privacycommissie vragen. Het wordt op de duur praktisch onmogelijk om niet buiten de lijnen van de wet te kleuren. De privacywetgeving is een goede wetgeving en het is goed dat er een privacycommissie is, maar de vraag is of de slinger niet is doorgeslagen.

Ik vraag me af wie binnen de gemeente en binnen de contouren van het KB toegang heeft en voor welke doeleinden. Is het alleen het college van burgemeester en schepenen? Toen ik 18 werd, kreeg ik een brief met gelukwensen van de burgemeester. Ik vond dat sympathiek. Toen was de privacywetgeving wellicht nog niet zo strikt. Op zich is dat niet slecht, maar ik vraag me af of gemeenteraadsleden binnen diezelfde contouren – er moet eens duidelijk worden bepaald wat die contouren zijn – ook gebruikmaken van diezelfde mogelijkheden die binnen het strikte kader van dat KB worden geschapen.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Het zou jammer zijn dat daarop geen beroep meer kan worden gedaan. We moeten die zaken met gezond verstand bekijken. Wij gebruiken als standaard dat de lijstjes niet voor individuele of commerciële doeleinden mogen worden gebruikt. Een schepen of burgemeester moet er geen gebruik van maken om zich in de kijker

te werken ter gelegenheid van een huwelijksjubileum, maar als de gemeente de echtparen die vijftig of zestig jaar gehuwd zijn, wil vragen of ze een viering in het gemeentehuis willen bijwonen, dan voelen ze zich wellicht niet in hun privacy gestoord. Volgens mij is dat ook geen inbreuk op de privacy.

Hetzelfde geldt voor scholen die informatie willen sturen naar ouders over kinderen die in de schoolleeftijd komen. Dat lijkt ons ook geen commercieel gebruik, dat geven we aan alle netten. Mensen tussen vijftig en zestig jaar die worden uitgenodigd voor een kankerscreening, horen daar ook bij. Je voelt met je ellebogen aan dat voor die zaken gebruik kan worden gemaakt van die lijsten, zonder dat iemand in zijn of haar privacy wordt gestoord en zonder dat iemand er probeert mee te scoren. Ik hoop dat het antwoord van de minister in die richting gaat.

De voorzitter: Mevrouw Brouwers heeft het woord.

Mevrouw Karin Brouwers: Minister, enkele jaren geleden kregen de gemeenten de vraag van de provinciegouverneur om bepaalde lijsten van bepaalde jubilarissen ter beschikking te stellen. De bedoeling was om dat door te sturen naar het koningshuis omdat daar een of ander feest zou worden georganiseerd voor burgers die eens naar het paleis mochten. Zijn de gemeenten verplicht om die lijsten door te sturen?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Waartoe een antwoord op een schriftelijke vraag van mevrouw Vissers aanleiding kan geven! Ze stelde een vraag over de toegang voor gemeenteraadsleden, maar mevrouw Schryvers heeft bewezen dat ze een heel aandachtige lezer is van de antwoorden op schriftelijke vragen. Ik had eraan toegevoegd wat mijn administratie me had gesignaleerd en dat had ik eruit kunnen laten. Strikt juridisch betekent dit dat het college van burgemeester en schepenen de bevolkingsregisters niet mag raadplegen om een lijst aan te leggen van de huwelijksjubilea.

Mevrouw Katrien Schyvers: Minister, welk belang zulke vragen inderdaad kunnen hebben! Diensten in een gemeente die zich afvroegen wat ze nog mogen en wat niet, was mee de aanleiding van mijn vraag.

Minister Geert Bourgeois: Ik dacht "'quod abundat non nocet', ik zal dat er maar aan toevoegen", maar ik had het misschien beter niet vermeld. Aan de andere kant vind ik het een goed debat. Naar aanleiding hiervan hebben we erover gesproken dat dit tot problemen kan leiden in gemeentebesturen. Binnenkort hebben we daar trouwens met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de federale overheid overleg over.

Het is duidelijk dat dit een federale bevoegdheid is. De federale overheid legt de bevoegdheid tot het bijhouden van de bevolkingsregisters op aan de gemeenten. Dat staat in artikel 125 van de Nieuwe Gemeentewet. Artikel 5 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende het verkrijgen van informatie uit de bevolkingsregisters en uit het vreemdelingenregister bepaalt dat de raadpleging van het bevolkingsregister en het vreemdelingenregister door de gemeentelijke diensten en de diensten afhankelijk van het OCMW slechts is toegestaan voor interne doeleinden.

Uit de adviespraktijk van de FOD Binnenlandse Zaken blijkt dat het sturen van gelukwensen aan jubilarissen voor de federale overheid momenteel niet onder de noemer van het begrip 'interne doeleinden' valt. Het is voor mijn administratie op heden niet duidelijk wat de FOD Binnenlandse Zaken dan wel precies onder 'interne doeleinden' verstaat. Ik geef een lectuur van de mail die is binnengekomen van de FOD Binnenlandse Zaken naar aanleiding van de vraag van mevrouw Vissers: "Ik verwijs naar uw telefoon van gisteren naar mijn collega (…) in verband met een schriftelijke vraag omtrent de inzage door gemeenteraadsleden van de lijsten met huwelijksjubilea. Ik wijs erop dat het verstrekken van personenlijsten op basis van de bevolkingsregisters wordt geregeld in het koninklijk besluit (…) op het principiële verbod

om aan derden personenlijsten te verstrekken, artikel 6. Artikel 7 voorziet in vier specifieke uitzonderingsgronden telkens op een schriftelijke vraag en met vermelding van het gebruik waarvoor deze worden gevraagd, die hier echter wel niet toepasselijk zijn. Gemeenteraadsleden kunnen aldus geen lijsten verkrijgen van de huwelijksjubilea. Ook wijs ik erop dat het evenmin voor het college van burgemeester en schepenen mogelijk is om zich door de bevolkingsdienst lijsten te laten verstrekken van de huwelijksjubilea."

Dat is een heel strikt standpunt. 'Intern' betekent volgens FOD Binnenlandse zaken ook dat het college zich die lijsten niet mag laten verstrekken, wat natuurlijk botst met de praktijk in zowat alle Vlaamse gemeenten waarbij mensen die 100 jaar worden of hun jubileum vieren, worden uitgenodigd. Mijnheer Vanden Bussche, u hebt het gehad over het gezond verstand, u behoort niet meer tot die partij. *(Opmerkingen. Gelach)*

Maar ik onderschrijf wel uw mening dat het toch wat ingaat tegen het gezond verstand als je dit niet langer zou toelaten. Ik vind dat ook heel verregaand.

Ik ben het met u eens dat er een onderscheid zou moeten worden gemaakt. Een burgemeester, schepen of raadslid zou dit niet individueel mogen opvragen om vervolgens individueel een brief met felicitaties te sturen. Als de gemeente mensen wil uitnodigen op een festiviteit – en wat mij betreft moet de gemeente daar dan ook de raadsleden op uitnodigen – bijvoorbeeld alle 75-jarigen of alle jubilarissen die zoveel jaar getrouwd zijn, dan moet dat voor mij kunnen. Je kunt toch moeilijk een circulaire rondsturen met de vraag om het te laten weten als je 100 jaar wordt. Dat is toch al te gek. Ik denk dat daar een aantal regels zouden moeten worden toegepast.

Iets anders is de vraag of je bijvoorbeeld – zoals de heer Vanden Bussche zegt – de lijst van de 2-jarigen aan alle onderwijsinstellingen of verenigingen moet geven. Ik denk dat je serieuze problemen kunt krijgen met de privacy. Sommige mensen zullen er niet van gediend zijn dat ze plots worden aangeschreven of aangesproken om lid te worden van een bepaalde vereniging. Ik denk dat we het daar snel over eens zullen zijn.

Hetzelfde geldt voor de school. Moet je dat geven aan een school? Moet je hun de mogelijkheid geven de ouders te benaderen? Ik denk dat daar nog eens over moet worden nagedacht. Wat de stad of de gemeente voor iedereen die bijvoorbeeld 100 jaar wordt, zonder onderscheid, organiseert, dat mag volgens die mail van de FOD Binnenlandse Zaken niet. Het KB zal volgens mij toch moeten worden aangepast. We zijn daarover nog in overleg. Ook de VVSG heeft daar serieuze problemen mee en ook de FOD beseft dat hij daar problemen mee kan krijgen.

Ik stel vast – tenzij ik mij vergis, dat weet ik niet zeker – dat zij ook geen kader hebben om te zeggen wat nu intern is en wat niet en dat zij ad hoc beslissingen nemen. Ik vind dat niet goed. Het zou beter zijn dat er in het overleg een beslissing komt van het gezond verstand.

Op 10 maart 2011 zit mijn agentschap daarover samen met de VVSG en de FOD Binnenlandse Zaken om te proberen dat uit te klaren. We moeten een oplossing vinden waardoor dit soort zaken nog kunnen plaatshebben zonder dat je beticht wordt van het schenden van de privacywetgeving.

De vraag van de heer Van Hauthem is een andere vraag, die valt een beetje buiten het bestek. Ook daar is een probleem. Strikt genomen mag je als partij geen bestanden aanleggen. Dat is een zaak waarvoor de federale overheid bevoegd is, dus moet dat daar maar eens worden aangekaart. Misschien moet ook worden bekeken hoe we dat moeten aanpakken. Privacy is natuurlijk bijzonder belangrijk in onze samenleving, waar we door de evolutie van het internet nog veel meer mee worden geconfronteerd. Er raken, gewild of ongewild, veel meer zaken bekend. *(Opmerkingen)*

Ik heb het over het internet in het algemeen, mijnheer Dehandschutter. Dat is dus een probleem dat heel zeker aan de orde is.

Maar ik zou het hier willen beperken tot dit specifiek probleem. Het is een bijzonder interessante vraag naar aanleiding van een vraag van mevrouw Vissers, waarop ik iets meer heb geantwoord dan ik moest. Maar ik denk dat het ook belangrijk is dat we dat debat voeren en dat ik aan de heer Decoster, administrateur-generaal, kan zeggen, als hij naar het federale overleg gaat, dat iedereen vindt dat die interpretatie van intern gebruik veel te stringent is en dat je op die manier ook publieke zaken niet meer kunt gebruiken. We zijn het erover eens dat je die gegevens niet mag gebruiken om iemand individueel of persoonlijk te feliciteren en aan te schrijven. Maar als het niet voor de gemeenteraadsleden mag, mag het in mijn opinie ook niet voor de burgemeester. Maar de stad of de gemeente, met uitnodiging van het collectief, moet dat natuurlijk wel verder kunnen doen. Ik denk dat ze federaal wel beseffen dat dat KB wel mag worden opgefrist.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, ik dank u voor uw antwoord en ook voor uw uitgesproken standpunt. U hebt ongewild de kat de bel aangebonden.

In ieder geval viel uit uw antwoord op die schriftelijke vraag helemaal niet af te leiden wat uw mening was over het al of niet moeten kunnen. Ik ben in ieder geval tevreden dat hier rond de tafel en ook bij u, toch wel een consensus is dat een aantal praktijken die momenteel bestaan, moeten kunnen blijven bestaan.

Vanzelfsprekend moet er abstractie worden gemaakt van de praktijken die worden aangewend voor individuele profilering. Ik denk dat het belangrijk is dat die interactie tussen burger en bestuur er is – dat kan gerust de volledige gemeenteraad zijn. Ik ervaar zelf heel regelmatig bij dergelijke bijeenkomsten dat mensen de gelegenheid aangrijpen om bepaalde dingen te vragen. Als gemeente moet je die gelegenheid ook aangrijpen om mensen te informeren voor een communicatie die anders eigenlijk niet bestaat, voor iets waar mensen niet zelf de stap zetten richting lokaal bestuur of omgekeerd. Ik denk dat dat toch wel heel belangrijk is.

Ik denk niet dat een aanpassing van het KB strikt genomen nodig is, ik hoop alleszins van niet, want dat zou ons zeer ver brengen. Maar als we ertoe komen dat de heel strikte interpretatie die er vandaag wordt gegeven aan het begrip ‘interne doeleinden’ zou kunnen worden verruimd, zijn we eigenlijk al een heel eind op weg. We hebben het nu bijvoorbeeld niet gehad over het onthaal van nieuwe inwoners, over het wegwijs maken van mensen in hun nieuwe leefomgeving. Dat is toch ook belangrijk in het kader van het sociaal weefsel. Ik denk dat dat moet worden geïnterpreteerd als intern doeleinde.

Minister, ik wil u nog een suggestie meegeven indien er toch problemen zouden blijven bestaan. In veel gevallen geeft het lokaal bestuur ook wel een geschenk aan die mensen. Dat kan gaan over bepaalde geschenkcheques of over een bepaald bedrag. Dan heb ik het bijvoorbeeld over de praktijk die er bestaat rond geboortepremies. In principe kan je daar dezelfde vraag stellen. Mag je als gemeentebestuur op het einde van het jaar een lijst trekken van alle baby’s die geboren zijn in de loop van dat jaar en de ouders 50 of 100 euro geven? Eigenlijk is dat hetzelfde systeem. Je zou kunnen stellen dat, als je een bepaald recht opent voor mensen op een bepaalde premie, dat dan een mogelijkheid is om de lijst te trekken. Meer nog, er zou eigenlijk een automatisme moeten bestaan. We hebben het altijd over automatische rechtentoekenning. Misschien zijn daar ook een aantal mogelijkheden en zijn er heel veel toepassingen die gevaar zouden lopen als je een heel stringente toepassing maakt van dat KB.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Ik neem genoegen met het antwoord dat u het ook wenselijk zou vinden dat het college en de gemeenteraadsleden gebruik zouden kunnen maken van de lijsten om hun interne doeleinden na te streven. Maar hoe kunt u optreden tegen gemeenten

die zich vandaag niet houden aan het KB zoals het nu gekend is? Op die vraag heb ik nog geen antwoord gekregen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Uw standpunt was heel duidelijk. Ik denk dat we daar ook allemaal achter staan. Maar zo is het probleem hic et nunc natuurlijk niet opgelost. Volgens de FOD zijn alle gemeentebesturen op dit ogenblik in de fout. Als er een iemand een klacht indient op basis van de wet op de privacy zullen we nog iets meemaken. Ik ga dus akkoord met uw standpunt, maar het probleem is niet opgelost door hier te komen zeggen dat het straf is wat de FOD Binnenlandse Zaken als interpretatie geeft aan interne doeleinden. Daarmee komen we natuurlijk geen stap verder.

Minister, zou het niet mogelijk zijn dat u, als voogdijminister over onze lokale besturen, zelf eens rechtstreeks aan de privacycommissie de vraag stelt wat openbare besturen al dan niet met die gegevens kunnen doen? Dat zou misschien een stap in de goede richting zijn. Dat u uitlegt dat u als voogdijminister geconfronteerd wordt met een standpunt van de FOD Binnenlandse Zaken waardoor het voor gemeentebesturen eigenlijk strikt genomen niet meer mogelijk is om de gewone zaken te doen waarmee niemand qua privacy in feite problemen heeft. Zo zijn er in heel veel gemeenten geboorteboomgaarden waarbij men lijsten nodig heeft om mensen uit te nodigen. Zou het niet nuttig zijn om zelf, als minister bevoegd voor lokale besturen, rechtstreeks de vraag te stellen aan de privacycommissie? Misschien krijgen we van hen een andere interpretatie dan de FOD Binnenlandse Zaken.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: De interpretatiebrief van de FOD is uiteraard geen juridische wet. Dat gebruik bestaat soms – zoals bij ons op de gemeente – al 50 of 60 jaar. Dat is een soort gewoonterecht geworden, dat in ons systeem toch een erkende bron van recht is.

Het zou eigenlijk eens moeten worden getoetst. We zouden bijna een uitspraak van de rechtbank moeten uitlokken om te kijken of het inderdaad ... *(Opmerkingen. Gelach)*

Het eenvoudigste zou zijn dat u een omzendbrief met een duidelijke richtlijn stuurt naar de Vlaamse gemeenten.

De voorzitter: Mevrouw Brouwers heeft het woord.

Mevrouw Karin Brouwers: We moeten voorzichtig zijn met verdere schriftelijke adviezen te vragen, aan de privacycommissie of aan iemand anders. Een overleg met de FOD – zoals u het voorstelde – lijkt mij het beste. Uit die vergadering komen dan hopelijk duidelijke richtlijnen. De steden en gemeenten moeten toch nog een of ander doelgroepenbeleid kunnen voeren. Of het nu over een geboorteboomgaard of andere feestelijkheden gaat, bij de koning of bij de gemeenten zelf, dat maakt niets uit. Feestelijkheden zijn eigen aan ons volk – als dat al niet meer mag. Bij ons worden de 60-jarigen gevierd, in andere gemeenten worden andere verjaardagen gevierd. Ik denk dat we dat moeten kunnen blijven doen en ik denk dat de hele commissie daarvan overtuigd is. Het overleg in maart zal wel iets opleveren. Misschien moet de privacycommissie daar maar meteen bij zitten? U moet zelf inschatten of u het zich daarmee niet moeilijker maakt.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Vanden Bussche, het is natuurlijk zo dat die mail die we kregen met betrekking tot die interpretatie geen wet is. Dat is juist. Maar het is wel zo dat het KB zegt dat het gebruik slechts is toegestaan voor interne doeleinden. Dat is een vrij duidelijke term, dus is het wel logisch dat zij een interpretatie geven van wat zij daaronder begrijpen. Dat is ook een term die vrij strikt is. Intern is intern. De raadpleging van die gegevens is voor de gemeentelijke diensten en de diensten afhankelijk van het openbaar centrum slechts toegestaan voor interne doeleinden. Dat is dus een vrij strikte bepaling.

Mijn voorkeur gaat er nu ook naar uit om dit op te lossen in de bespreking van 10 maart. Ik zou alleszins nog wachten en voorzichtig zijn met het consulteren van de privacycommissie. Het zou wel eens kunnen dat we daar van een moeilijkere of kalere reis thuiskomen. Laten we eerst bekijken of we er op 10 maart uit geraken.

Mevrouw Schryvers, u denkt dat het misschien kan worden opgelost met een andere interpretatie en dat een nieuw KB niet nodig is. Mij goed, maar we moeten natuurlijk weten wat de strafrechterlijke sancties daarop zijn – dat was de vraag van mevrouw De Waele.

Dus als u naar de rechtbank wilt gaan, mijnheer Vanden Bussche, ik heb begrepen dat u daar een hoffelijk aanbod deed. *(Gelach)*

Maar de eerste die het voorwerp is van zo'n klacht, staat natuurlijk voor de strafrechter. Dus als er iemand dat wilt toetsen… Maar u bent een rots in de zeebranding en doet dat al zestig jaar. U kunt misschien als eerste de rechtbank trotseren.

U hebt gelijk dat je tal van zaken kunt opsommen, zoals het uitnodigen van alle nieuwkomers, in het kader van het inburgeringsbeleid de nieuwe Vlamingen enzovoort. U kunt tal van zaken opsommen die niet meer intern zijn, maar een publieke activiteit die de gemeente ontwikkelt. Dat is dus iets dat niet meer individueel uitgaat van burgemeester, schepen of raadslid.

Geboortepremies kun je nog oplossen, omdat dat in de meeste gemeenten bij de aangifte van de geboorte gebeurt. Maar dat doet er niet toe, je kunt tal van voorbeelden vinden waarbij je daarvan wilt gebruikmaken. Ik denk dat we daar een consensus over hebben. We hebben dat niet laten rusten. Het heeft ook niets te maken met de vraag hier. We waren er zelf al van geschrokken dat dat zo'n antwoord was. Op 10 maart is er dan overleg, ook met VVSG erbij.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, ik kan alleen maar hopen dat u nu nog meer gewapend en gesterkt door de inbreng vanuit deze commissie naar het overleg van 10 maart zult gaan en dat daar hopelijk een oplossing uit voortkomt. Het zou heel jammer zijn dat lokale besturen geen doelgroepenbeleid meer zouden kunnen voeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de vermindering van de forfaitaire huisvuilbelasting conform de afspraken van het lokaal pact
- 1317 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Ik breng hier geen nieuwe aangelegenheid ter sprake. Ik heb het al uitgebreid geschetst in mijn ingediende vraag om uitleg.

In 2008 hebben alle Vlaamse steden en gemeenten het lokaal pact afgesloten met de Vlaamse overheid. Dit lokaal pact hield engagementen in zowel voor de Vlaamse Regering als voor de lokale besturen. Zo heeft de Vlaamse overheid een deel van de schulden overgenomen, was er de aanvullende Eliacompensatie en mochten die steden en gemeenten hun belastingen niet verhogen en geen nieuwe belastingen invoeren. Een ander engagement sloeg op de forfaitaire huisvuilbelasting. Oorspronkelijk was dat het afschaffen van de forfaitaire huisvuilbelasting, dat werd naderhand geconcretiseerd in het hervormen van die huisvuilbelasting. Die hervorming houdt in dat de forfaitaire sokkel van de huisvuilbelasting maximaal 55 euro per jaar en per gezin mocht bedragen.

In een aanvullende verklaring van 4 juli 2008 werden ook de mogelijke gevolgen bij het niet naleven van die engagementen van het pact verduidelijkt. Zo wordt duidelijk gesteld dat bij niet-naleving van de afspraken, de Vlaamse Regering niet kan optreden via het bestuurlijk toezicht. Eventuele sancties kunnen wel gezocht worden in de tegenprestaties die door de Vlaamse Regering worden geleverd. Het niet toekennen van de verhoogde Eliacompensatie leek daarbij de meest voor de hand liggende oplossing.

Minister, u hebt deze stelling ook bevestigd in de commissievergadering van 14 december 2010 als antwoord op een vraag om uitleg over hetzelfde onderwerp van de heer Vereeck. U stelde toen ook dat het fiscaal pact geen stikt juridisch contract is, maar een vrijwillige overeenkomst waarin de engagementen gebaseerd zijn op wederzijds vertrouwen. De juridische consequenties bij niet-naleving zijn hierdoor beperkt, maar er kan uiteraard wel teruggekomen worden op de gemaakte afspraken.

In die commissievergadering begin december bevestigde u ook dat er toen nog 18 van de 308 Vlaamse steden en gemeenten hun engagement met betrekking tot het verlagen of afschaffen van de forfaitaire huisvuilbelasting nakomen. 13 daarvan hadden u schriftelijk bevestigd dat zij dat engagement vóór 31 december 2010 zouden nakomen door middel van een gemeenteraadsbeslissing. De 5 anderen hadden u toen meegedeeld dat ze in 2011 een forfaitaire sokkel van meer dan 55 euro zouden behouden.

Minister, net zoals u heb ik toen namens mijn fractie in eerste instantie het positieve willen benadrukken, namelijk dat er toch 303 van de 308 gemeenten zich hadden geëngageerd om de gemaakte afspraken na te komen. Dat is uiteraard positief. Daarnaast hoopte ik toen ook dat de 5 andere gemeenten nog tot zinnen konden worden gebracht om zich solidair op te stellen met die 303 gemeenten.

Ondertussen heb ik jammer genoeg vernomen dat niet alle gemeenten de afspraken in verband met de forfaitaire huisvuilbelasting hebben nageleefd. Als sanctie heeft de Vlaamse Regering die laatste schijf van de aanvullende Eliacompensatie niet uitgekeerd aan deze gemeenten. Ik verneem ook dat deze gemeenten – allemaal of slechts een deel ervan – tegen deze sanctie in beroep willen gaan.

Minister, welke gemeenten hebben vóór 1 januari 2011 hun forfaitaire huisvuilbelasting niet aangepast conform de afspraken? Hoe heeft de Vlaamse Regering die gemeenten gesanctioneerd? Welke verdere procedures zijn er nog mogelijk? Is er voor deze gemeenten nog een mogelijkheid om zich alsnog in regel stellen? Of zijn voor die betrokken gemeenten mogelijkheden om in beroep gaan tegen deze sanctie?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw Robeyns, u hebt hier inderdaad al een aantal keren vragen over gesteld. Ik kan u meedelen dat het nog iets positiever is dan wat u gezegd hebt. Ondertussen zijn er 304 gemeenten die zich gehouden hebben aan de afspraken die ze destijds vrijwillig hebben gemaakt. De gemeente Peer heeft de beslissing genomen om zich ook te conformeren. Er zijn dus vier gemeenten die hun engagementen aan het lokaal pact niet zijn nagekomen: dat zijn de gemeenten Ham, Hechtel-Eksel, Maasmechelen en de uw welbekende gemeente Wellen.

Aan deze vier gemeenten werd het laatste aandeel in de verhoogde Eliacompensatie niet uitbetaald. De Vlaamse Regering had inderdaad in het lokaal pact beloofd gedurende de jaren 2008, 2009 en 2010 een extra Eliacompensatie te betalen. We hebben beslist dat niet te doen voor deze gemeenten in het jaar 2010.

Ik kom tot uw vraag over de verdere procedures. Ook daar hebt u al geciteerd uit het lokaal pact. De partijen die getekend hebben, hebben altijd benadrukt dat het lokaal pact een vrijwillige overeenkomst is. Er is ook beslist dat de Vlaamse Regering niet zou optreden met het bestuurlijk toezicht indien de gemeente haar engagementen niet zou nakomen. Ik lees

letterlijk de preambule van de tekst van het lokaal pact: “Dit pact is een politiek akkoord tussen de Vlaamse Regering en de Vlaamse gemeenten en provincies, dat uiting geeft aan hun wederzijds vertrouwen. Het houdt voor beide partijen een engagement in om vrijwillig en op een loyale wijze de gemaakte afspraken uit te voeren. Het is geen contract in de juridische zin van het woord, dat het voorwerp kan zijn van betwistingen via de rechtbanken.”

Die tekst bestaat al sinds februari 2008. In het licht van dat pact en van die overeenkomst was er geen juridische beroepsprocedure vastgelegd. Integendeel, de partijen hebben gezegd dat dit niet het voorwerp van betwistingen kon zijn via de rechtbank. Ik kan natuurlijk geen gemeenten tegenhouden die toch naar de rechtbank willen stappen om te procederen. Ik zou het wel bijzonder zwaar vinden als dat gebeurt.

Ik heb er al op gewezen dat het een pact is tussen publieke overheden. Pacta sunt servanda. Dat geldt des te meer voor overheden. Toen die lokale overheden destijds dat grote cadeau kregen, die overname van de gemeentelijke schulden, stond daar een engagement tegenover. Ik vind het heel erg dat vier gemeenten dat engagement niet zijn nagekomen. We hebben dan de in verhouding relatief kleine sanctie toegepast. We hebben gezegd dat wij, als zij het engagement niet nakomen, dat laatste engagement voor die schijf 2010 ook niet zouden nakomen.

Maar ik vind het bijzonder jammer en ik zou het nog jammerder vinden indien men een procedure zou opstarten tegen de Vlaamse overheid. Ik vind namelijk dat publieke overheden een voorbeeldrol hebben. De gemeenten waren niet verplicht om in dat pact te stappen, maar hebben het wel gedaan omwille van de voordelen die eraan verbonden waren. Het is niet netjes om het dan niet na te komen. Ik kan geen enkele gemeente tegenhouden om dat te doen. Iedereen kan altijd, op elk moment, naar de rechtbank stappen, gegrond of ongegrond, met moreel gelijk of ongelijk. Maar het zou voor mij wel het toppunt zijn: zich eerst niet willen conformeren, dan een kleine sanctie krijgen en uiteindelijk zelf nog naar de rechtbank stappen.

U vraagt: wat als bepaalde gemeenten zich alsnog zouden conformeren? Ik kan daar nu niet in eigen naam op antwoorden. Het heeft zich ten eerste niet voorgedaan. Ik heb de Vlaamse Regering daar dus niet over aangesproken. Ik ga uit van de hypothese dat een van die vier gemeenten de belasting nog niet zou hebben afgebouwd en nu in maart zou zeggen dat ze erop terugkomen. Persoonlijk ben ik dan geneigd om te zeggen dat er nog niets gebeurd is voor 2011 en je altijd op je stappen mag terugkeren. Maar ik mag daar natuurlijk niet zelf over beslissen, dat moet de Vlaamse Regering doen. We hebben een beslissing genomen. Het pact moest worden nageleefd en uiterlijk eind vorig jaar moest die beslissing genomen zijn. We hebben die gemeentebesturen ook nog aangeschreven en een tweede kans gegeven. Komt men nu nog tot inkeer, dan zou ik dat persoonlijk toejuichen. Maar ik kan niet zeggen wat de beslissing van de Vlaamse Regering hierover zou zijn.

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben er tevreden mee, omdat we duidelijk op dezelfde golflengte zitten. Ik vind ook dat gemeenten en lokale besturen een voorbeeldfunctie hebben. Zij zijn inderdaad vrijwillig toegetreden tot dat pact en dan moeten zij de engagementen waarvan zij op voorhand weten dat die daaraan verbonden zijn, ook loyaal nakomen. In die zin vind ik de sanctie ook terecht. Ik vind het ook niet loyaal van die 4 gemeenten ten aanzien van die 304 andere lokale besturen die de afspraken wel zijn nagekomen.

Ik ben blij dat u hier ook nog eens bevestigt dat het om een pact gaat en geen juridisch contract. De beroepsmogelijkheden lijken mij in die zin daar dan ook beperkt. Uiteraard kan niemand worden tegengehouden om in beroep te gaan. De vraag is alleen of dat veel zin heeft. Mijn vraag of ze zich alsnog in orde kunnen stellen, is inderdaad een hypothetische vraag. Ik betwijfel eerlijk gezegd dat sommige lokale besturen dat nu alsnog zouden doen

aangezien ze daar al drie jaar de tijd voor hebben gehad. Maar goed, ik vond het toch wel een nuttige vraag. Ik wil u alleszins bedanken voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de reactie van de Vlaamse Regering op de elementen in het verslag van de werkgroep belast met de 'Hervorming van de wetgeving met betrekking tot de erediensten en de niet-confessionele levensbeschouwelijke organisaties', die tot de Vlaamse bevoegdheden behoren - 1348 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Voorzitter, minister, collega's, enkele weken geleden is in de Kamercommissie voor de Justitie het verslag voorgesteld van de werkgroep belast met de 'Hervorming van de wetgeving inzake erediensten en de niet-confessionele levensbeschouwelijke organisaties', opgericht bij KB van 13 mei 2009. In dit verslag komt ook de samenwerking tussen de federale overheid en de gewesten aan bod. Er zijn in dit domein namelijk aspecten die behoren tot de bevoegdheid van de federatie, de deelstaten, de provincies en de gemeenten. Er zijn heel veel beleidsniveaus bij betrokken.

De werkgroep doet concrete voorstellen om in het kader van de samenwerkingsovereenkomsten de gewestelijke en de federale regelgeving op elkaar af te stemmen. Dit geldt volgens het verslag in het bijzonder voor de afschaffing van de gemeentelijke/provinciale verplichting tot kosteloze huisvesting of tot een vergoeding voor huisvesting. Dit voorstel past in een integrale en uniforme visie op de herwaardering van de wedden van de bedienaars van de erediensten. Ook de regels inzake de evolutie en de flexibiliteit van het kader en een medefinanciering van de representatieve organen komen in het verslag aan bod.

Het rapport bevat verder aanbevelingen inzake de registratie en de erkenning van levensbeschouwingen. Voor een erkende godsdienst betaalt de overheid niet alleen de wedden van de bedienaars, maar nemen de gemeenschappen ook de kosten van het godsdienstonderwijs voor hun rekening. Zij komen ook in aanmerking voor zendtijd op de openbare omroep. In dit opzicht is de erkenning van nieuwe levensbeschouwingen of het verlies van de erkenning door een levensbeschouwing – ook daarvoor wordt een procedure voorgesteld – ook van belang voor de deelstaat Vlaanderen.

Naar verluidt hebben de gewesten reeds op 23 november 2010 een voorstelling gekregen van de voorstellen van de werkgroep en was Vlaanderen daar vertegenwoordigd door zowel de administratie als op kabinetsniveau. Aansluitend op deze voorstelling werd gevraagd om opmerkingen over het verslag over te maken aan de federale minister van Justitie. Deze vraag aan de gewesten werd op 3 december 2010 op de overlegcommissie herhaald. Volgens mijn informatie heeft men van Vlaanderen nog geen antwoord gekregen.

Minister, heeft de Vlaamse Regering reeds een reactie geformuleerd op de elementen in dit verslag die een impact kunnen hebben op de bevoegdheden van de gewesten of de gemeenschappen? Zo neen, waarom niet, en overweegt u alsnog te reageren vanuit Vlaanderen? Zo ja, wat was de inhoud van deze reactie? Acht u het aangewezen over het verslag in overleg te treden met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP) aangezien de kosteloze huisvesting/woonstvergoeding een taak is voor gemeenten en provincies? In federale kringen hoor ik zeggen dat als men die vergoeding zou integreren in de wedde zelf, er een nieuwe

transfer is, deze keer van de gemeente naar het federale niveau. Ik maak me er niet zoveel zorgen over, maar sommigen hebben dit opgemerkt.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, op 23 november 2010 heeft de 'commissie van wijzen' inderdaad het verslag met haar voorstellen gepresenteerd aan vertegenwoordigers van de drie gewesten. Dit gebeurde op een vergadering van de overlegcommissie die is opgericht naar aanleiding van het samenwerkingsakkoord van 27 mei 2004 tussen de federale overheid, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreffende de erkenning van de erediensten, de wedden en de pensioenen van de bedienaars der erediensten, de kerkfabrieken en de instellingen belast met het beheer van de temporaliën van de erkende erediensten. Voor de Vlaamse Gemeenschap waren mijn kabinet en mijn administratie daar aanwezig.

Ik apprecieer de openheid waarmee we in kennis zijn gesteld van de inhoud van het rapport, maar ik heb op dit ogenblik nog niet formeel gereageerd op de voorstellen van de werkgroep. Ik begrijp uit uw vraag dat men daar nogal op aandringt, dat was me ontgaan. Er is maar een heel klein deeltje dat betrekking heeft op de Vlaamse bevoegdheden, namelijk dat van de woonstvergoeding. Ik vind het in principe een goede zaak voor de gemeenten zowel inzake administratieve lasten als inzake financiële lasten. Ik wil wel nog eens nagaan of we in dialoog moeten gaan. Ik vind het goed dat dit gebeurt. Er is vroeger al een initiatief geweest op dat vlak.

Ik heb alleen een beetje persoonlijke reticentie bij het feit dat die zaken op een heel moeilijk moment aan bod komen. Er komen nu op federaal niveau een aantal voorstellen aan bod die echt in de sfeer zitten van een reactie op de zaken van seksueel misbruik en zo. Ik vind het niet goed om daar nu in één adem mee door te gaan. Het zou beter zijn om daar een klein beetje afstand van te nemen en de zaak te objectiveren. Ik weet dat er bepaalde ideeën leven van revanche en zo meer. Ik vind dat algemeen inzake wetgeving niet zo goed, en in deze aangelegenheid zeker niet.

Wat daarin staat voor de gemeenten, vind ik zeker een goede zaak. Ik sta daar zeker niet weigerachtig tegenover. Het is een waardevol voorstel, maar we moeten dan wel nog een aantal zaken uitklaren over de status van een aantal gebouwen.

Tegelijk, en dat is ook de reden waarom ik denk dat we de zaken misschien beter wat uitstellen, zijn wij op Vlaams vlak bezig met de drie werkgroepen. Die gaan hun voorstellen opleveren tegen Pasen. Ik vind het goed om de zaak dan in totaliteit te bekijken. Wil men nu een reactie van mij op de kleinere deelaspecten, dan wil ik nog eens bekijken of we daar nu formeel een reactie op moeten geven.

In navolging van de workshop van 1 juli 2010 zijn de drie werkgroepen aan het werk. Daarna zullen wij in staat zijn om onze beleidsinitiatieven te formuleren.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Ik had toch begrepen dat men van Vlaanderen een formele reactie verwacht op die voorstellen. Daarbij zijn er drie aandachtspunten. Het eerste punt gaat over de woonstvergoeding. Verder staat onder aanbeveling 18, over de bevoegdheidsverdeling, dat op dit moment de erkenning van de plaatselijke gemeenschappen van de erkende confessionele levensbeschouwing behoort tot de bevoegdheid van de gewesten. Voor de niet-confessionele is dat op federaal niveau gebleven. Daarom wordt een eenmaking voorgesteld. Ook dat is een aspect waarbij Vlaanderen betrokken zal worden. Hoe staan we daartegenover?

Als men een nieuw systeem opbouwt rond erkenningen, wordt het natuurlijk zeer actueel. Denken we bijvoorbeeld maar aan het boeddhisme, dat al een tijdje in de pijplijn zit om erkend te worden. Dat zal ook een weerslag hebben op het Vlaamse onderwijsstelsel. Als

kinderen vragen om die levensbeschouwing te kunnen volgen in het officiële onderwijs, dan heeft dat een impact op leerkrachten, leslokalen enzovoort. In die zin zullen de beleidsdomeinen van andere Vlaamse ministers dus mogelijk mee de gevolgen dragen van keuzes die op dit moment gemaakt moeten worden op federaal niveau.

En omdat men nu juist de mogelijkheid biedt om daarop te reageren – en ik heb zelfs begrepen dat men daar expliciet naar vraagt – mogen we als Vlaanderen de kans niet missen om onze positie te bepalen.

Ik waardeer het, minister, dat u de opmerking maakt dat op dit moment een aantal initiatieven op het federale niveau in een wat ongezonde of toch niet onverdachte sfeer tot stand komen. U pleit terecht voor sereniteit. Er moeten inderdaad keuzes kunnen worden gemaakt, los van incidenten of drama's. Het is goed om alles op zijn eigen waarde te quoteren.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Kennes, mij was het niet bekend dat dat zo expliciet werd gevraagd. Ik vraag nog eens na of er een brief of een vraag is in die zin. Misschien is er wel een die aan onze aandacht is ontsnapt. Ik durf daar mijn hand niet voor in het vuur te steken. Ik ben in elk geval niet geconfronteerd met een formele vraag om een reactie te geven, waaraan blijkbaar, als u goed geïnformeerd bent, ook nog een herinnering zou zijn gewijd. Ik zal dat nagaan.

Ik heb heel veel bedenkingen bij die voorstellen. Jammer genoeg is dat een federale bevoegdheid. Het zou misschien beter zijn mocht dat allemaal een zaak van de gemeenschappen zijn. Er is enorm veel over te zeggen over die financiering. Ik vrees een beetje dat men nu in een veel te korte tijd en op een minder gelukkig moment bepaalde hervormingen wil doorvoeren.

Er is een totaal verschil in financiering. Het ene is volgens bevolkingsaantal. Wat de vrijzinnigheid betreft, speelt geen enkel aantal mee. Nog een ander is op basis van registratie van mensen die tot een bepaalde godsdienst behoren en dergelijke meer.

Dat is een zeer ondoorzichtige zaak. Het institutionele aspect speelt daar een rol: er is de federale bevoegdheid, er zijn deelstaatbevoegdheden, met repercussies enzovoort. Op Europees niveau is de regeling totaal verschillend. Je hebt staatsgodsdiensten, je hebt complete scheiding van kerk en staat, je hebt er met gedeeltelijke financiering, je hebt Kirchensteuer, je hebt nog andere belastingsystemen.

Het is een heel interessante zaak om daar eens mee bezig te zijn. Persoonlijk vind ik dat je dat beter doet op een moment dat er wat meer rust is daaromtrent. Maar ik wil het debat niet uit de weg gaan. En wat de federale voorstellen betreft: wij zijn daar jammer genoeg maar voor een heel klein deeltje bij betrokken.

Ik sta principieel open voor wat men daarin voorstelt, namelijk dat de last van de gemeenten zou wegvallen en dat men dat mee zou opnemen in de gelijke verloning van de bedienaars. Dat is op zich een goede zaak. Het leidt tot minder administratieve en financiële lasten voor de steden en gemeenten. Het zou goed zijn om tot een totale aanpak te komen, maar ik ben nogal reticent tegenover het moment zelf.

Ons beleid gebeurt concreet in dialoog met de katholieke kerk, die meer dan 1700 kerkfabrieken heeft in Vlaanderen. We zijn met die werkgroepen volop bezig met de problematiek van de desaffectatie, de herbestemming en dergelijke meer. Dat debat verloopt gelukkig in alle sereniteit. Ik hoop dat we tegen Pasen voorstellen opgeleverd krijgen, waar we wel een eindweegs weg mee kunnen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Sas van Rouveroij tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de aanpassing van het groenboek Interne Staatshervorming
- 1351 (2010-2011)

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Minister, op 23 juli 2010 werd uw groenboek door de Vlaamse Regering goedgekeurd. Sindsdien behoort het tot het publieke domein, of toch ten minste tot het politieke publieke domein. Daarna hebt u heel wat reacties, suggesties en adviezen gekregen of ingewonnen.

Op 9 september 2010 werd uw groenboek ingediend in het parlement. We hebben daarover al een aantal hoorzittingen gehouden en met u een aantal besprekingen gehad. U hebt toen het engagement aangenomen ten overstaan van deze commissie, geformaliseerd in het verslag van onze vergadering van 30 november 2010, met betrekking tot de wijze waarop we nu verder met het groenboek zouden omgaan, nadat u in de maanden september, oktober en november werd geconfronteerd met de vele meningen en suggesties die zijn geformuleerd.

We hebben dan de volgende afspraak gemaakt: “De minister zal zich uiteraard houden aan de resolutie van het parlement, die de regering opdraagt een antwoord te formuleren op de diverse adviezen van de adviesraden en de middenveldorganisaties die zijn binnengekomen. Er werd de minister opgedragen de antwoorden aan deze commissie te bezorgen en een stappenplan te maken dat duidelijk maakt hoe hij de knelpunten die in het groenboek aan bod komen, zal oplossen. De minister neemt aan dat het dan gaat over de knelpunten die hij distilleert uit alle adviezen en amendementen die binnen zijn. Bij het verdere proces moet de minister ook nog eens de middenveldorganisaties betrekken.”

Die passage in het verslag eindigt met de volgende vaststelling: “De minister is van plan om alles wat binnen is, thematisch te bundelen. Het lijkt hem goed per thema te verduidelijken wat de op- en aanmerkingen, de voorstellen, de amendementen en de kritiekpunten zijn. Daarover zal hij een standpunt formuleren.”

Minister, ik ga ervan uit dat u de veelheid aan bemerkingen inventariseert, omdat u die samenspraak met het middenveld ook wel beoogde en u er ook iets mee zult doen. U inventariseert al die opmerkingen, suggesties en adviezen. De commissie verwacht dan dat u daarover een eerste standpunt inneemt. We gaan ervan uit dat u even met ons in dialoog treedt. Vervolgens keert u terug naar de Vlaamse Regering, waar u samen met uw collega’s overgaat tot de besluitvorming. Wij horen dan in het Vlaams Parlement wat de resultaten van dat overleg zijn geweest. Dat zal al dan niet leiden tot decretaal werk.

Minister, het verbaast me in Het Belang van Limburg te moeten lezen dat de heer Mahassine aan de Limburgse goegemeente vertelde dat er binnen de Vlaamse Regering een consensus was bereikt, in het bijzonder over de kerntaken van het provinciale bestuursniveau, voor wat onderwijs betreft. Ik citeer de heer Mahassine: “Het onderwijs wordt niet opgenomen bij de kerntaken van het provinciale bestuursniveau. De provincies krijgen wel de mogelijkheid om elk apart met de Vlaamse overheid overeenkomsten af te sluiten over de historische taken waarin ze sterk zijn.”

Dit zou een bijsturing kunnen zijn van het plan. In een eerste reactie lijkt dat niet zo onnozel. Ik ga er dan ook van uit dat het mogelijk is. We komen dan echter wel in aanvaring met de afspraken die we met elkaar hebben gemaakt. Wij ontnemen u het recht niet om discreet met uw coalitiepartners te onderhandelen, maar we stellen het wel op prijs dat er geen standpunten worden ingenomen vooraleer het stappenplan is afgewerkt.

Ik heb vanmorgen vernomen dat in CD&V-kringen duidelijk wordt gesteld dat er binnen regeringskringen een akkoord is over het feit dat alle schepencolleges vanaf januari 2013 met

twee eenheden zouden worden verminderd. Ik geef geen verdere details omdat ik niemand wil ontbloten of in diskrediet brengen.

Minister, laten we daarover in debat treden. We willen dat echter eerst horen via het stappenplan dat we hebben afgesproken en niet via lekken, hetzij via CD&V, hetzij via sp.a.

Minister, is er effectief een consensus binnen de Vlaamse Regering over het bijsturen van het groenboek? Zo ja, wil ik dat graag horen. Zo niet, neem ik aan dat u de afspraken die u met deze commissie hebt gemaakt, nog eens bevestigt.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik kijk iedere vrijdag met aandacht in de Krant van West-Vlaanderen of ik daar meer nieuws terugvind over de interne staatshervorming. U bent op dat vlak iets voorzichtiger geworden dan zes maanden geleden. Toen hebt u wel een aantal zaken verteld in een interview voor die krant.

Ik heb een aanvullende vraag op die van de heer van Rouveroij. Er was gezegd dat er een witboek zou komen. Ik heb begrepen dat zowel de VVSG als de VVP enkel amendementen heeft ingediend op het eerste deel van het bestaande groenboek en dus nog niet op het tweede groenboek. Kan er dan wel al een stap worden gezet naar een witboek? Wat komt er nu? Welk karakter zal dat hebben?

Mijnheer van Rouveroij, wat het onderwijs betreft, steun ik de heer Mahassine. Dat zijn wij af van die vervelende briefwisseling die we met al die provinciale scholen moeten voeren. Het gaat om een stroom aan post van een gemotiveerd leraren- en directiekorps. Ze bestoken ons met allerlei argumenten. Deze week is overigens ook het provinciaal jeugdwerk begonnen. We kunnen ons dus maar best voorbereiden.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik sluit me aan bij de vragen van de heer van Rouveroij. We hadden een aantal afspraken gemaakt maar nu lezen we een aantal zaken waarvan we ons afvragen of die kloppen en zo ja, of die in overeenstemming zijn met onze afspraken.

Indien het klopt wat de heer Mahassine zegt, dan zitten we voor de provincies, en meer bepaald voor het provinciaal onderwijs, bijzonder ver af van uw initieel standpunt ten aanzien van de toekomstige rol van de provincies. In het regeerakkoord hebt u geschreven dat de bevoegdheden van de provincies zullen worden beperkt tot de grondgebonden aangelegenheden. In uw beleidsbrief hebt u al wat gas moeten terugnemen. Wat historisch en niet grondgebonden is, kon eventueel nog bekeken worden, zei u toen. Indien dit zou kloppen, dan rijdt u nogmaals in achteruit ten aanzien van de rol van de provincies die u initieel had voorgesteld. Daar konden we voor een groot stuk in meegaan. Indien dit allemaal klopt, zouden we daar graag wat meer duidelijkheid over hebben.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Het is een beetje ironisch dat ik word geïnterpelleerd over een uitspraak van een parlementslid. Het gaat echter over een aangelegenheid die ons allen aangaat.

Mijnheer Caron, misschien kunnen we ook eens iets lanceren in De Krant van West-Vlaanderen wat u dan de kans geeft om daarover een vraag te stellen.

Ik weet absoluut niet waar de heer Mahassine het haalt om te stellen dat er binnen de Vlaamse Regering een beslissing zou zijn gevallen, of, zoals hij het uitdrukt, een consensus zou zijn bereikt over de bijsturing van het groenboek Interne Staatshervorming.

Mijnheer van Rouveroij, ik heb ook geen weet van een beslissing die zou zijn gevallen over de aangelegenheid die u vermeldt en die uit een niet te ontbloten CD&V-bron afkomstig zou zijn. De regering heeft over de bijsturing van het groenboek nog geen beslissingen genomen.

Ik heb hierover trouwens nooit contact gehad met de heer Mahassine. Ik was dan ook even verbaasd als u over die communicatie. Dergelijke voorbarige communicatie draagt overigens niet bij tot het debat en het besluitvormingsproces.

Wat heel concreet het onderwijs betreft, hebben we veel reacties gekregen. Ook op de hoorzitting hebben heel wat instellingen zich geuit. Intussen krijg ik ook omgekeerde mails, over de afschaffing van het provinciaal onderwijs. Die hebben u nog niet bereikt, mijnheer Caron.

Ik heb zelf overleg gehad met mensen van het provinciaal onderwijs. Wat er wordt gezegd over de mogelijkheid tot maatwerk, is niet nieuw. Dat is ook opgenomen in wat hier is voorgelegd. Er is echter geen enkele beslissing genomen over het onderwijs of over andere aangelegenheden.

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Minister, ik geloof u. Ik ben ervan overtuigd – en ik had het zelf ook al gesuggereerd in mijn vraag – dat de heer Mahassine voor zijn beurt heeft gesproken. Daarnaast ben ik er ook van overtuigd dat hij niet tot de intimi behoort met wie u op dit ogenblik onderhandelt. Natuurlijk onderhandelt u op dit ogenblik met de coalitiepartners om ergens te landen met dat groenboek. Ik heb daar geen enkel probleem mee. Deze commissie heeft echter met u afgesproken dat zij een overzicht krijgt van alles wat u in die weken en maanden hebt gehoord en dat u daarover een standpunt zult innemen. Ik hoop dat u na de inventaris even tot bij ons komt om ons standpunt te vernemen en pas dan naar uw coalitiepartners gaat om vervolgens ‘le choc des idées’ te laten plaatsvinden en een beslissing te nemen.

Ik vrees echter dat het zo niet zal lopen. Hoogstwaarschijnlijk zult u deze commissie pas informeren nadat u rugdekking hebt van uw coalitiepartners. En daar zitten we weer in een soort verenging waarin die dialoog niet echt tot stand komt. Maar ik ben al blij te horen dat u zich toch zult houden aan de afspraken en dat u zo snel mogelijk naar de commissie zult komen met de inventaris en de standpunten die u over al die suggesties en adviezen zult innemen.

Minister, op 15 maart zal ik de conceptnota van Open Vld daarover toelichten. U zult daar ook aanwezig zijn. Is het uw bedoeling om de inventaris en uw standpunten op die dag bekend te maken, of gebeurt dat later? Wat is de timing?

De voorzitter: Een aantal weken geleden hebben we de minister inderdaad gevraagd om ons op hetzelfde moment een stand van zaken te geven over zijn werkzaamheden. Dat moment is vastgelegd op 15 maart. Er komt dan een voorstelling van de visie van Open Vld. Ook de andere fracties krijgen de kans om hun visie toe te lichten. De minister kan dan zeggen op welke punten er al een doorbraak is, waarover er nog overleg bezig is en hoe de planning voor de daaropvolgende weken eruit ziet. Hij heeft aangekondigd dat er rond het paasreces een doorbraak zou zijn. Misschien kan hij daar al meer uitleg over geven.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Komt er tegen Pasen dan een witboek? Zal het over het geheel gaan of gaat het over een tussenstap in het proces? En waarover gaat het: over het volledige groenboek of over een deel?

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Minister, ik wil nog een suggestie doen. Ik heb het gevoel dat de uitspraken van de heer Mahassine in Het Belang van Limburg min of meer worden gedragen door de verschillende fracties. Ik stel dan ook voor dat u daar rekening mee houdt.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Voorzitter, het woord 'consensus' valt hier alsmaar, maar ik verneem dat er effectief geen beslissing is genomen in de regering, maar dat er eventueel een consensus groeit. Ook de heer De Loor ontwaart hier een bepaalde consensus, maar dat zal dan zonder ons zijn.

Minister, op 15 maart zullen we er hoe dan ook over discussiëren. Het is logisch dat u met uw coalitiepartners praat. Het moet niet altijd via mail gaan, want dat zou wel eens kunnen mislopen.

Mijn bijkomende vraag gaat over de kerntaken van de provincies. Begrijp ik het goed dat u zegt dat er nog geen beslissing is genomen? Uw uitgangspunt voor wat de kerntaken van de provincies betreft was van bij uw aantreden toch zeer duidelijk? Betekent dat nu dat u het bijvoorbeeld niet uitsluit dat in een aantal of in alle provincies nog altijd provinciaal onderwijs wordt georganiseerd? Dan zit u toch wel ver van uw initieel uitgangspunt van wat voor u nog de kerntaken van de provincie zijn.

Minister, mag ik uit uw antwoord dus afleiden dat het kerntakendebat ten aanzien van de provincies eigenlijk opnieuw open ligt?

Minister Geert Bourgeois: U mag nog niets afleiden uit mijn antwoord. Ik heb gezegd wat ik gezegd heb. Op 15 maart zal ik doen wat we hier hebben afgesproken. De datum was me ontsnapt, maar ik ben heel zeker bereid om dat op dat moment te gaan doen.

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Verduidelijkend naar de heer De Loor: ik heb gezegd dat het geen onnozel idee is, maar daarmee heb ik nog niet gezegd dat het een goed idee is. Er zijn veel niet onnozele ideeën die toch niet goed zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Fatma Pehlivan tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het in aanmerking nemen van buitengewone persoonlijke redenen bij verplichte inburgering
- 1316 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Voorzitter, minister, collega's, het ministerieel besluit (MB) van 22 december 2008 voorziet in een aantal medische en persoonlijke redenen die aanleiding kunnen geven tot uitstel van aanmelding bij het onthaalbureau, uitstel van ondertekening of tijdelijke opschorting van het inburgeringscontract. Bij de persoonlijke redenen zijn tewerkstelling in het buitenland en verblijf in de gevangenis algemeen geldend in de drie gevallen. Bij de onmogelijkheid om het inburgeringstraject aan te vatten is de bijstand of verzorging aan een ziek gezins- of familielid in de eerste graad een bijkomende situatie. Bij het niet aanwezig kunnen zijn bij een aantal opeenvolgende lessen, komt er nog een hele reeks situaties bij.

Het is een goede zaak dat de bevoegde minister in een MB een aantal redenen heeft opgesomd die de uitzonderingen op de algemene regel bevestigen. Het is evenwel niet ondenkbaar dat er in de praktijk een aantal concrete situaties kunnen voorkomen die niet opgesomd staan in het ministerieel besluit en waarbij verplichte inburgeraars het moeilijk hebben of in de onmogelijkheid zijn om te voldoen aan de termijn van aanmelding bij het onthaalbureau en/of de opgelegde aanvangsdatum van het inburgeringstraject. In veel gevallen is de goede wil er wel, maar persoonlijke omstandigheden laten het dan tijdelijk niet toe.

De van kracht zijnde regelgeving laat geen ruimte voor andere specifieke situaties dan deze die opgesomd zijn in voormeld ministerieel besluit. Het gevolg is dat mensen in dit soort buitengewone situaties geconfronteerd worden met administratieve boetes die kunnen oplopen tot 5000 euro. Er is iemand bij mij geweest die effectief een boete van 5000 euro heeft gekregen.

Het besluit van de Vlaamse Regering van 12 september 2008 regelt het opleggen van een administratieve geldboete aan rechthebbende en verplichte inburgeraars. Artikel 5 bepaalt de procedure van het onderzoek van de vastgestelde inbreuken. De inburgeraar kan daarbij zijn verweermiddelen schriftelijk uiteenzetten en mondeling toelichten.

Minister, ik ben voor de verplichte inburgering. Dat staat dus niet ter discussie, maar er zijn soms zeer uitzonderlijke gevallen waarover wij als parlementslid worden aangesproken. Daarom wil ik u volgende vragen stellen. Wordt er in het onderzoek van de vastgestelde inbreuken in bepaalde gevallen al rekening gehouden met persoonlijke redenen die niet opgelijst staan in het MB van 22 december 2008? Beschikken de handhavingsambtenaren over een marge van interpretatie om tegemoet te kunnen komen aan persoonlijke omstandigheden, andere dan deze vermeld in het MB, die verplichte inburgeraars tijdelijk verhinderen aan hun verplichtingen te voldoen? Worden de vastgestelde inbreuken regelmatig geëvalueerd met het oog op het detecteren van specifieke situaties die redelijkerwijze in aanmerking kunnen worden genomen, maar nog niet formeel geregeld zijn? Geeft dit in de praktijk aanleiding tot het soepel toepassen van het sanctioneringsbeleid?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Voorzitter, minister, collega's, ik denk dat het een goede vraag is. Een tijdje geleden hebben de commissieleden daarover mails ontvangen. Ik verwacht ook nog een verzoekschrift. Minister, op een schriftelijke vraag hebt u ooit geantwoord dat het een taak van de onthaalbureaus is om in individuele gevallen de problemen te onderzoeken en een passende oplossing te vinden. Ik denk dat we niet alles in regels of in ministeriële besluiten kunnen gieten en dat het gezond verstand altijd nog moeten kunnen meespelen zonder daarom te tornen aan het principe van de verplichte inburgering. Het kan natuurlijk niet zijn dat men de uitzonderingen zo gaat rekken dat het principe op de helling komt te staan. Minister, ik kijk ook uit naar uw antwoord.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, ik wil erop wijzen dat de boete natuurlijk de ultieme remedie is en dat de onthaalbureaus de taak hebben – en dat ook doen voor zover ik geïnformeerd ben – om dat soort toestanden te vermijden. Ze proberen om mensen die dreigen af te haken of die problemen zouden kunnen hebben, toch weer in het traject op te nemen. Ik denk dat dit een goede zaak is: beter in dialoog gaan, beter vermijden dat je moet optreden. Dat is altijd de beste manier om eruit te geraken.

Als het toch tot een inbreukdossier komt, dan is het zo dat de handhavingsambtenaar dat grondig bekijkt, geval per geval. Hij begeeft zich natuurlijk altijd binnen het pad en het kader dat is vastgelegd in het decreet en in het ministerieel besluit van 22 december 2008. Principieel betekent dat dat de handhavingsambtenaar alleen de redenen kan aanvaarden die in het MB zijn opgenomen. Het kan wel voorkomen dat deze redenen omwille van onmogelijkheid niet gekend waren bij het onthaalbureau waardoor er een inbreuk is vastgesteld en het dossier bij de handhavingsambtenaar komt. Maar er kan alsnog bewezen worden dat men zich bevond in een geval van onmogelijkheid.

Als de inburgeraar in de loop van de procedure bij de handhavingsambtenaar alsnog de nodige documenten kan voorleggen waaruit dus blijkt dat hij onder de redenen viel op basis waarvan hij uitstel of opschorting kan krijgen, zal de handhavingsambtenaar dit meenemen bij de beslissing. Hij kan dan beslissen om geen boete op te leggen of om de laagste boete te geven of om geen gevolg te geven aan de inbreuk. Het is ook zo dat de handhavings-

ambtenaren in zulke gevallen ook, zonder in de concrete casuïstiek tussen te komen, over de algemene lijnen afspreken zodat er een vorm van uniformiteit is in de rechtspraak. Als men rekening houdt met een geval van onmogelijkheid, moet er onder elkaar een goede afstemming zijn.

Het kan ook zijn dat men geconfronteerd wordt met situaties die niet in het MB zijn opgenomen, maar die overeenstemmen met wat de bedoeling is van de decreetgever. Ik geef een voorbeeld. Je kunt een uitstel krijgen als je werkt in het buitenland. Er is een casus geweest waarbij iemand ging studeren in het buitenland, in Duitsland. Dit staat niet letterlijk in het MB. De handhavingsambtenaar is tot het wijze oordeel gekomen dat, als je dit kunt inroepen voor iemand die bewijst te werken in het buitenland, je dit ook kunt inroepen voor een persoon die in het buitenland studeert. Het lijkt me logisch dat men daar evenzeer rekening mee houdt. Het is belangrijk dat u weet dat de handhavingsambtenaren dossiers waar eenzelfde argumentatie of bewijsvoering in voorkomt, op eenzelfde manier afhandelen. Het zijn objectieve redenen.

Ik heb tot nu toe twee gevallen behandeld. Het onthaalbureau stelt vast dat er een inbreuk is. Er zijn geen bewijzen dat men in aanmerking komt voor een uitstel. Maar op het moment dat men bij de handhavingsambtenaar komt, worden die bewijzen wel voorgelegd. Het is evident dat hij de situatie moet beoordelen aan de hand van de stukken die hem worden voorgelegd. Het onthaalbureau spreekt de sanctie niet uit, de ambtenaar doet dat.

Ook al staan ze niet letterlijk in het ministeriële besluit, er zijn gevallen waarbij er objectieve redenen zijn die in de geest daarvan oordelen, zoals bij werken of studeren in het buitenland, dat je ook daar een uitstel, een opschorting kunt krijgen van je inburgeringsverplichting.

Er worden ook subjectieve, persoonlijke redenen aangehaald waarmee – volgens mij terecht – geen rekening wordt gehouden. Als iemand zegt dat hij niet in een klas wil zitten met die of die nationaliteit of dat hij niet in een gemengde groep wil gaan of dat zijn vrouw niet het openbaar vervoer mag nemen: dat zijn subjectieve redenen die helemaal niet sporen met ons inburgeringsbeleid en dus niet aanvaard kunnen worden door de handhavingsambtenaren.

Mevrouw Pehlivan, uit het antwoord op de eerste vraag blijkt al dat die handhavings-ambtenaar over een zekere beoordelingsmarge beschikt bij de interpretatie van de persoonlijke redenen die niet vermeld zijn in het ministerieel besluit. Hij moet rekening houden met de geest van wat de wetgever heeft gewild. Ik citeer het decreet van 28 februari 2003: “De Vlaamse Regering bepaalt het bedrag van de opgelegde administratieve geldboete en de mogelijk te hanteren marges. Hierbij wordt rekening gehouden met de ernst van de inbreuk, en in voorkomend geval, met verzachtende omstandigheden. De Vlaamse Regering wijst de instantie aan die de inbreuken vaststelt. De vaststellingen gelden tot bewijs van het tegendeel. De Vlaamse Regering wijst de instantie aan die de administratieve geldboete oplegt.” Aangezien het administratief geldboetebesluit voorziet in verschillende inbreuken met daaraan gekoppeld schalen met een minimum- en maximumboete, beschikken de handhavingsambtenaren over de bevoegdheid om binnen deze schalen al dan niet een lagere of hogere boete op te leggen, rekening houdende met de persoonlijke situatie van de inburgeraar. Ze kunnen desgevallend ook geen boete opleggen en er geen gevolg aan geven omdat de feiten niet bewezen zijn. Dat is nu eenmaal het oordeel dat je moet kunnen vellen als onafhankelijke ambtenaar.

Ik kom tot de laatste vraag. De regelgeving is tot stand gekomen in nauw overleg met de onthaalbureaus. Aanvankelijk was er alleen maar de mogelijkheid om het inburgeringscontract op te schorten. Later is voorzien in een mogelijkheid tot sanctie en om uitstel van ondertekening te krijgen als je de objectief vaststelbare gevallen inroept. Uit de toepassing van het ministerieel besluit door de onthaalbureaus en uit de evaluatie van de vastgestelde inbreuken door de handhavingsambtenaren leid ik af dat het ministerieel besluit op dit ogenblik geen grote bijsturing nodig heeft, behalve misschien met betrekking tot de

verplichte inburgeraar die in het buitenland studeert en daardoor tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert om zijn inburgeringsplicht na te komen.

In het geval dat zich heeft voorgedaan, heeft de ambtenaar die studie van één semester in Duitsland gelijkgesteld met werken in het buitenland. Daardoor is er geen probleem ontstaan.

De huidige regelgeving is weldoordacht en in overleg met het terrein tot stand gekomen. Het voorzien in bijkomende redenen van uitstel kan een negatieve invloed hebben op de slagkracht van het inburgeringsbeleid. Ik blijf uiteraard de uitvoering van het boetebesluit van nabij opvolgen. Ik zal hierbij blijven opvolgen of er zich situaties blijven voordoen die verantwoorden dat het besluit van 22 december 2008 wordt aangepast om de finaliteit van inburgering, de begeleide opstart naar integratie, zoveel mogelijk af te stemmen op de noden en behoeften van de inburgeraar in kwestie, zonder daarbij de casuïstiek tot norm te verheffen.

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Dank u, minister, voor uw antwoord. U was wel heel duidelijk. Ik kan er volledig inkomen. U hebt het over vergelijkbare situaties. Werken in het buitenland is een uitzonderingsgeval. Studeren staat er niet bij, men neemt hier waarschijnlijk het buitenland als referentie.

Minister Geert Bourgeois: Het gaat over studeren en werken in het buitenland. Werken in het buitenland is een reden tot opschorting, tot uitstel. Het ging om een concreet geval. Zo stond het niet in het ministerieel besluit, maar de ambtenaar heeft er in alle wijsheid zo over beslist.

Mevrouw Fatma Pehlivan: U hebt het over werken in het buitenland. Maar wat als men hier werk heeft gevonden en niet in staat is om een inburgerings- of onthaalcursus te volgen? Wat gebeurt er dan?

Minister Geert Bourgeois: Bij werken blijft het verplicht, maar er is flexibiliteit. Er kan een aanpassing gebeuren van de uren, men kan zich aanpassen aan de werksituatie, maar je blijft verplicht tot inburgering. Ik weet niet of dat bij ministerieel besluit geregeld is, maar er is in elk geval een flexibele regeling.

Mevrouw Fatma Pehlivan: We moeten dit opvolgen. Ik begrijp ook wel dat de uitzondering niet de regel moet zijn. Het kan niet de bedoeling zijn om het Inburgeringsdecreet volledig uit te hollen. Niemand wil dat, ook niet bij mijn partij. Wij kunnen dat volledig steunen. Maar we moeten individuele gevallen die zich voordoen, bekijken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de plaats van Brussel in het kader van de herdenkingsactiviteiten van '100 jaar Groote Oorlog'
- 1349 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister, tijdens een persconferentie enkele weken geleden maakte u de 44 projecten bekend die kunnen rekenen op een subsidie in het kader van het Impulsfonds '100 jaar Groote Oorlog'. De oproep om projectvoorstellen in te dienen in het kader van het Impulsfonds kwam er in juni 2010. Na een uitgebreide screening en quotering van de 69 ingediende projecten werden uiteindelijk 44 projecten geselecteerd die kunnen rekenen op een subsidie. Naast de strategische projecten die al eerder werden goedgekeurd en bekendgemaakt, werden nog tien projecten goedgekeurd voor de bouw van onthaalinfrastructuur, 24

recreatieve projecten en vier innovatieve projecten. De strategische projecten bevinden zich allemaal in de Westhoek. Van de 38 andere goedgekeurde projecten bevindt het grootste deel, 24 om precies te zijn, zich in de provincie West-Vlaanderen. Dat is natuurlijk zeer begrijpelijk. De provincie Antwerpen heeft vijf projecten, Oost-Vlaanderen drie, Limburg twee en Vlaams-Brabant één. Daarnaast is er nog een project dat zich uitstrekt over heel Vlaanderen, een over de provincies West- en Oost-Vlaanderen en een over de provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen.

De grote en opvallende afwezige in deze lijst is Brussel. Nochtans heeft de Eerste Wereldoorlog ook in onze hoofdstad belangrijke sporen nagelaten en zijn er belangrijke herdenkingsmonumenten in Brussel die verwijzen naar de Groote Oorlog. Denken we bijvoorbeeld aan het beeld van de burgemeester van Brussel, Adolphe Max, die een symbool werd van het verzet tegen de Duitse bezetter, aan de begraafplaats van Evere en befaamde ereperken met Duitse, Franse en Britse soldatengraven uit de Eerste Wereldoorlog en een ereperk voor Belgische gefusilleerden, of aan de schietbaan in Schaarbeek, de zogenaamde ‘tir’, waar veel burgers geëxecuteerd werden die door een Duitse rechtbank ter dood veroordeeld waren wegens spionage of sabotage. Deze rechtbank zetelde trouwens in de plenaire zaal van de Senaat, een koperen herdenkingsplaat aan het spreekgestoelte herinnert hier nog aan.

Minister, ik vrees dat in Brussel de Vlaamse invalshoek van de herdenking van de Groote Oorlog achterwege zal blijven. Hebt u of heeft Toerisme Vlaanderen al gesprekken opgestart met de stad Brussel of Brussel Internationaal-Toerisme en Congressen (BITC) rond het thema van de herdenking van de Eerste Wereldoorlog? Indien ja, wat is er uit deze gesprekken voortgekomen? Welke activiteiten, monumenten of projecten worden er in Brussel voorgesteld rond dit thema in 2014? In welke mate staat dit al vast? Hebt u Brussel op een of andere wijze betrokken bij de indiening van de projecten voor het Impulsfonds ‘100 jaar Groote Oorlog’?

Ik heb weinig ervaring met de verspreiding van projectoproepen zoals u ze hebt gelanceerd. Ik weet niet goed hoe die verspreiding verloopt. Worden er bijvoorbeeld brieven verstuurd naar de gemeentebesturen, naar erfgoedverenigingen of toeristische verenigingen? Indien dat zo is, veronderstel ik dat u dat ook gedaan hebt voor Brusselse gemeenten. Ik wil eigenlijk weten hoe u die projectoproepen hebt gelanceerd. Welke kanalen hebt u aangeboord om de oproep bekend te maken?

Weet u of Brussel bepaalde toeristische activiteiten organiseert of voorbereidt rond deze belangrijke gebeurtenis? Bent u hierbij betrokken of wordt er afgestemd tussen de verschillende bevoegde actoren? Stel dat Brussel of BITC een aantal projecten heeft die lopen, dan hoop ik dat u als gemeenschapsminister voor Toerisme, en dus ook bevoegd voor Toerisme in Brussel, daar wel degelijk bij betrokken wordt.

Kan dit project rond de herdenking van de Groote Oorlog in het kader van de hernieuwing van de samenwerkingsovereenkomst met BITC besproken worden? Dan hebben we immers een bepaald middel om BITC zeker aan te spreken om zijn verantwoordelijkheid op te nemen op dat vlak, meer specifiek in Brussel.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Voorzitter, ik ben al blij dat de heer Delva er geen probleem mee heeft dat het zwaartepunt van het project in West-Vlaanderen ligt. Dat is natuurlijk de logica zelve.

Hij heeft echter wel een punt als blijkt dat Brussel ook hier afwezig blijft. Uit het antwoord zal wel blijken waar de verantwoordelijkheid ligt. Ik wist niet van het bestaan af van sommige zaken die door de heer Delva werden opgesomd. Mijnheer Delva, vanavond is in het Canvasprogramma ‘Publiek geheim’ een reportage gewijd aan de ‘Tir national’. In plaats van naar vtm te kijken, moeten we misschien eens met zijn allen afstemmen op Canvas.

Minister, ik ben toch wel benieuwd te weten waar de verantwoordelijkheid ligt voor het feit dat Brussel niet betrokken wordt bij dat grootschalige project. Kan dat nog geremedieerd worden?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Collega's, zoals ik al eerder heb geantwoord op schriftelijke vragen van de heer Van Malderen en de heer Van Mechelen stond de oproep om projecten in te dienen in het kader van het impulsfonds open voor heel Vlaanderen, Brussel inbegrepen. Die oproep is gestuurd naar heel Vlaanderen. Ik kom daar straks nog op terug. Uit contacten die Toerisme Vlaanderen, afdeling marketing, heeft met de evenementenverantwoordelijke van de stad Brussel in het raam van het Brussels gastronomiejaar 2012, is gebleken dat Brussel noch BITC bezig zijn met de planning van activiteiten of evenementen rond de herdenking van de Groote Oorlog.

De oproep tot betoelaging van projecten '100 Jaar Groote Oorlog' is door Toerisme Vlaanderen in heel Vlaanderen, Brussel inbegrepen, gecommuniceerd op diverse manieren. Toerisme Vlaanderen meldt me dat de mailing van de potentiële aanvragers van een subsidie in het kader van de specifieke oproep Impulsfonds '100 Jaar Groote Oorlog', met de daarbijhorende brochure aan Brussel bezorgd is. Er zijn ook nieuwsbrieven waarop men zich kan abonneren, zoals nieuwsbrief Tivos. Diverse mensen uit Brussel hebben daarop een abonnement. Ik heb de lijst gezien. Ze hebben die oproep dus uiteraard zien staan. Er wordt daarvoor verwezen naar de website en de diverse mogelijkheden. Uiteraard staat alles dan ook nog een keer op de webstek van Toerisme Vlaanderen.

Alle partners, publiek en privaat, die in aanmerking komen, en alle geïnteresseerden die zich hebben ingeschreven op de elektronische nieuwsbrief van Toerisme Vlaanderen hebben de informatie gekregen. Brussel kon projecten indienen en kan dat nu nog doen. Het is een beetje hetzelfde als wat u de vorige keer hebt gevraagd: de liefde moet van twee kanten komen. Het kunststedenactieplan stel ik ook open. Ik ben blij dat ze nu deelnemen. Maar zolang ze geen projecten indienen of, wat nog spijtiger is, dezelfde zaken doen die wij al hebben ontwikkeld, kan ik niets doen. Ik denk dan aan de elektronische applicaties, die opnieuw moeten worden ontwikkeld, met eigen software, terwijl men kan instappen in een meertalig systeem dat we hebben ontwikkeld voor buitenlanders. Als dat gebeurt, dan kan ik dat alleen maar jammer vinden.

Het aanbod blijft geldig. Toerisme Vlaanderen heeft geen enkel project van Brussel ontvangen voor de Eerste Wereldoorlog. Het eventueel goede nieuws is wel dat er nog altijd projecten ingediend mogen worden. Er zijn nog budgetten voor toeristisch-recreatieve projecten mogelijk. Ook in het kader van Wereldoorlog I kan dat nog altijd. Ik heb dat ook meegedeeld. Die 15 miljoen euro is uitgeput, maar ik heb reguliere budgetten die openstaan voor andere toeristisch-recreatieve projecten. Men kan nog altijd een WO I-project indienen dat ressorteert onder de normen van toeristisch-recreatieve projecten. Voor het impulsfonds werden trouwens die criteria gehanteerd.

Ik heb ook aangekondigd dat we nu hard werken aan een kader voor het evenementenbeleid. Infrastructuur is één zaak. Op dat vlak lopen er gelukkig heel wat projecten ten belope van 15 miljoen euro. Er kunnen er nog bij komen. We maken er nu werk van om op het einde van dit jaar een kader te hebben, zodat een eerste oproep gedaan kan worden, ook voor de grote, internationale evenementen, en niet enkel voor de puur lokale. Met alle respect voor de puur lokale, maar die kunnen we niet betoelagen. Daar hebben we geen centen voor. Het is ook niet onze taak om dat te doen. Er is heel wat interesse voor de grote, internationale evenementen in de periode 2014-2018. Ik hoop ook dat ze plaatsvinden.

We bereiden nu het kader voor en lanceren dan de oproep. We moeten de zaak natuurlijk heel vroeg voorbereiden. Dergelijke grootschalige evenementen kan men niet op een drafje organiseren. Daarover moet worden nagedacht. We moeten daar mensen bij betrekken die

daar kaas van hebben gegeten. Dat staat natuurlijk ook open voor Brussel. In de mate dat het gaat over feiten die zich hoofdzakelijk in het begin van de oorlog hebben afgespeeld, is het zaak daar snel bij te zijn. Ik hoop dat de evenementen zich evolutief afspelen en dat we de Slag van Passendaele in 2017 herdenken en niet in 2014, omdat die nu eenmaal in 1917 werd gevoerd. De brandschatting van Leuven zou in principe in 2014 herdacht moeten worden. Als Leuven, Aarschot en andere steden die betrokken waren in de eerste fase van de oorlog, interesse hebben, hoop ik dat daarvoor projecten worden ingediend. Normaal gezien zullen de andere zich afspelen in het jaar dat we 100 jaar terugblikken. Ook Brussel komt daarvoor in aanmerking.

Er zijn dus twee onderdelen: het infrastructurele en het evenementiële. Maar ook dat zal op een bepaald moment gelanceerd worden via een oproep. Wie zich inschrijft, kan in aanmerking komen. Wie zich niet inschrijft, kan ook niet in aanmerking komen of beroep aantekenen. Die is er dan niet bij.

De voorzitter: De heer Delva heeft het word.

De heer Paul Delva: Minister, uw antwoord stelt me gerust, maar maakt me ook wat ongerust. U stelt me gerust omdat u Brussel op dezelfde manier hebt behandeld als alle andere actoren in Vlaanderen. U hebt de mensen wel degelijk aangeschreven, zoals het natuurlijk hoort, om projecten in te dienen. Ik had trouwens niets anders verwacht. Ik ben ervan overtuigd dat dat zo gebeurd is.

Wat me wel zeer verontrust, is het feit dat er vanuit Vlaamse kant tot nu toe geen enkel project is ingediend en dat BITC geen enkel project gepland heeft voor de Groote Oorlog en de herdenking ervan in 2014.

Ik heb begrepen dat er nog altijd projecten kunnen worden ingediend voor toeristisch-recreatieve projecten en voor evenementen. Klopt het dat dat twee aparte onderdelen zijn die nog aangewend kunnen worden? Ik ben blij dat er nog een aantal mogelijkheden zijn.

Ik wil wel benadrukken dat als er vanuit Brussel geen enkel initiatief wordt genomen voor 2014, dat misschien des te meer een gelegenheid is om vanuit Vlaamse hoek een project in te dienen en het goedgekeurd te krijgen. Ik zou het doodjammer vinden indien in onze hoofdstad, waar de oorlog toch ook grote sporen heeft nagelaten, niets zou worden georganiseerd om dat te commemoreren.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Ik kan me toch niet indenken dat er in Brussel geen coördinatievergadering met het Vlaamse Gewest, de federale overheid en Brussel stad zelf zal plaatsvinden. Het is uiteraard meer dan toerisme. Het behoort tot onze nationale geschiedenis. Ik kan me niet indenken dan Defensie dat ongemerkt zal laten voorbijgaan. De tijd loopt. Misschien moeten er initiatieven genomen worden voor de coördinatie. Het gaat niet alleen om het sponsoren van een bepaalde activiteit. De zaak moet ook gecoördineerd worden.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Delva, ik ben vergeten te zeggen dat ik van plan ben om dat tijdens het overleg van de maand maart met de kunststeden nog eens persoonlijk mee te delen aan Brussel, en erop te wijzen dat die mogelijkheden bestaan. We kunnen natuurlijk niet zelf gemeentelijke infrastructuur bouwen of vernieuwen of moderniseren. Het gaat altijd om samenwerking. Een lokale autoriteit neemt een initiatief. Als ze aan de voorwaarden voldoet, kan ze een betoelaging krijgen binnen het kader van de reglementering TRP (toeristisch-recreatieve projecten).

Hetzelfde geldt voor de evenementen. In antwoord op de vraag van de heer Sintobin over de militaire begraafplaatsen heb ik gezegd dat er contacten zijn met de federale overheid. Ik heb gezegd dat de minister van Defensie heeft gesteld dat hij daarvoor een budget heeft en dat hij ook initiatieven zal nemen. Ik heb ook meegedeeld dat mijn kabinet begin 2010 contact heeft

gehad met de vertegenwoordiger van de premier. De premier heeft immers iemand aangesteld om te coördineren. Ik heb ook meegedeeld dat ik daar sindsdien niets meer van heb gehoord. Wij zijn vragende partij. Ik kan natuurlijk weer eens zelf initiatieven nemen. Ik hoop dat het wederkerig wordt. Het is niet dat ik dat niet wil doen.

Dat soort zaken kan men maar succesvol organiseren als er een samenwerking is. Als de stad Brussel zegt dat ze wil investeren, dan kan dat in het kader van die toeristisch-recreatieve projecten. Maar bij mijn weten is er nog nooit een toeristisch-recreatief project aangevraagd door een van de Brusselse gemeenten. Ik begrijp dat niet. Die reglementering staat open voor alle steden en gemeenten. Over heel Vlaanderen zijn er toeristische initiatieven, en hier gebeurt het niet.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijn enige bekommernis is dat 2014 niet ongemerkt voorbijgaat in Brussel. Ik weet dat u de hand uitsteekt. Ik waardeer dat ook. Ik weet dat u daar werk van maakt, samen met Toerisme Vlaanderen. Ik zal nagaan of ik in Brussel handen kan vinden die uw uitgestoken arm kunnen aannemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■